

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 285

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

31 października 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1034/2009 z dnia 30 października 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1035/2009 z dnia 30 października 2009 r. ustalające współczynniki mające zastosowanie do zbóż wywożonych w postaci szkockiej whisky na okres 2009/2010 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1036/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiające zakaz połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym przez statki pływające pod banderą Malty 5

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1037/2009 z dnia 30 października 2009 r. ustalające należności celne przywózowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 listopada 2009 r. 7

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią ⁽¹⁾ 10

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/126/WE z dnia 21 października 2009 r. w sprawie odzyskiwania oparów paliwa na etapie II podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw	36
--	----

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/797/WE, Euratom:

★ Decyzja Rady z dnia 27 października 2009 r. w sprawie mianowania do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego członka z Włoch	40
--	----

2009/798/WE, Euratom:

★ Decyzja Rady z dnia 27 października 2009 r. w sprawie mianowania do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego członka z Niderlandów	41
--	----

Komisja

2009/799/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 29 października 2009 r. zmieniająca decyzję 2002/994/WE dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 8243) ⁽¹⁾	42
---	----

2009/800/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 30 października 2009 r. zmieniająca decyzję 2004/432/WE w sprawie zatwierdzenia przedłożonych przez państwa trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE planów w zakresie kontroli pozostałości (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 8347) ⁽¹⁾	43
--	----

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1034/2009

z dnia 30 października 2009 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 października 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 października 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	39,9
	MK	29,1
	TR	63,2
	ZZ	44,1
0707 00 05	TR	127,9
	ZZ	127,9
0709 90 70	MA	64,2
	TR	114,8
	ZZ	89,5
0805 50 10	AR	67,9
	TR	75,0
	ZA	77,4
	ZZ	73,4
0806 10 10	BR	222,6
	EG	90,3
	TR	113,8
	US	256,8
	ZZ	170,9
0808 10 80	CA	74,5
	NZ	92,2
	TR	91,6
	US	79,8
	ZA	75,9
	ZZ	82,8
0808 20 50	CN	71,0
	ZZ	71,0

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1035/2009**z dnia 30 października 2009 r.****ustalające współczynniki mające zastosowanie do zbóż wywożonych w postaci szkockiej whisky
na okres 2009/2010**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1670/2006 z dnia 10 listopada 2006 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1784/2003 w zakresie ustalania i przyznawania dostosowanych refundacji w odniesieniu do produktów zbożowych wywożonych w postaci niektórych napojów spirytusowych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1670/2006 przewiduje, że ilościami zbóż, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa, są ilości objęte kontrolą i poddane destylacji oraz ważone przy zastosowaniu współczynnika ustalanego corocznie w stosunku do każdego zainteresowanego państwa członkowskiego. Współczynnik ten wyraża stosunek między całkowitymi ilościami wywiezionymi i całkowitymi ilościami danych napojów spirytusowych wprowadzonymi do obrotu, na podstawie tendencji odnotowanych w odniesieniu do tych ilości w okresie odpowiadającym średniemu okresowi dojrzewania przedmiotowego napoju spirytusowego.
- (2) W świetle informacji przedstawionych przez Zjednoczone Królestwo, dotyczących okresu od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2008 r., średni okres dojrzewania w 2008 r. wynosił dla szkockiej whisky osiem lat.
- (3) W związku z powyższym należy ustalić współczynniki dla okresu od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2010 r.

(4) Artykuł 10 protokołu 3 do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym wyklucza przyznawanie refundacji przy wywozie do Liechtensteinu, Islandii i Norwegii. Ponadto Wspólnota zawarła z niektórymi krajami trzecimi umowy znoszące refundacje wywozowe. W związku z tym oraz w zastosowaniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1670/2006 należy to uwzględnić przy obliczaniu współczynnika na okres 2009/2010.

(5) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1196/2008 z dnia 2 grudnia 2008 r. ustalające współczynniki mające zastosowanie do zbóż wywożonych w postaci szkockiej whisky na okres 2008/2009 ⁽³⁾ nie wywiera już skutków, ponieważ odnosi się ono do współczynników mających zastosowanie do roku 2008/2009. W trosce o przejrzystość i pewność prawną należy uchylić to rozporządzenie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W okresie od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2010 r. wartość współczynników przewidzianych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1670/2006, mających zastosowanie do zbóż wykorzystywanych w Zjednoczonym Królestwie do wytwarzania szkockiej whisky, jest równa wartości podanej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Rozporządzenie (WE) nr 1196/2008 traci moc.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 października 2009 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 20.

ZAŁĄCZNIK

Współczynniki mające zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa

Okres obowiązywania	Współczynnik stosowany do	
	jęczmienia przetworzonego na słód wykorzystywanego do wytwarzania whisky słodowej	zbóż wykorzystywanych do wytwarzania whisky zbożowej
Od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2010 r.	0,196	0,197

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1036/2009**z dnia 29 października 2009 r.****ustanawiające zakaz połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym przez statki pływające pod banderą Malty**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 43/2009 z dnia 16 stycznia 2009 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2009 rok i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2009.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji, statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2009 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, zatrzymywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2009 r. państwu członkowskiemu określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się zatrzymywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 października 2009 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Gospodarki Morskiej
i Rybołówstwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 22 z 26.1.2009, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	24/T&Q
Państwo członkowskie	Malta
Stado	BFT/AE045W
Gatunek	Tuńczyk błękitnoplekwy (<i>Thunnus thynnus</i>)
Obszar	Ocean Atlantycki na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz Morze Śródziemne
Data	10 lipca 2009 r.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1037/2009**z dnia 30 października 2009 r.****ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 listopada 2009 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/96 z dnia 28 czerwca 1996 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przewiduje, że należność celna przywozowa na produkty oznaczone kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002, ex 1005 inne niż ziarna hybrydowe oraz ex 1007 inne niż hybrydy do siewu, jest równa cenie interwencyjnej obowiązującej na takie produkty w przywozie, powiększonej o 55 %, minus cena importowa cif stosowana wobec danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć konwencyjnej stawki celnej określonej na podstawie Nomenklatury Scalonej.

- (2) Artykuł 136 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że do celów obliczenia należności celnych przywozowych, o których mowa w ust. 1 wspomnianego artykułu, reprezentatywne ceny przywozowe cif ustanawiane są regularnie dla produktów określonych w tym ustępie.

- (3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, ceną do obliczania należności przywozowej produktów oznaczonych kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002 00, 1005 10 90, 1005 90 00 i 1007 00 90 jest dzienna reprezentatywna cena cif w przywozie ustalona w sposób określony w art. 4 wspomnianego rozporządzenia.

- (4) Należy ustalić należności celne przywozowe na okres od dnia 1 listopada 2009 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 1 listopada 2009 r. należności celne przywozowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, ustala się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia na podstawie czynników określonych w załączniku II.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 października 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1996, s. 125.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 1 listopada 2009 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywozowa ⁽¹⁾ (EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	3,49
	niskiej jakości	23,49
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	ŻYTO	42,91
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	21,78
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	21,78
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	42,91

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Wspólnoty przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

16.10.2009-29.10.2009

1) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

(EUR/t)

	Pszenica zwyczajna ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenica twarda wysokiej jakości	Pszenica twarda średniej jakości ⁽²⁾	Pszenica twarda niskiej jakości ⁽³⁾	Jęczmień
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	146,82	101,33	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	121,08	111,08	91,08	72,37
Premia za Zatokę	—	16,00	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	4,86	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

2) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 18,64 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 42,46 EUR/t

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/125/WE

z dnia 21 października 2009 r.

ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię⁽³⁾ została znacząco zmieniona. Ze względu na konieczność wprowadzenia dalszych zmian, ściśle ograniczonych do rozszerzenia zakresu stosowania tej dyrektywy w celu objęcia nią wszystkich produktów związanych z energią, dla zachowania przejrzystości dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.

(2) Rozbieżności pomiędzy przepisami prawnymi lub środkami administracyjnymi przyjętymi przez państwa członkowskie w stosunku do ekoprojektu dla produktów związanych z energią mogą stwarzać bariery w handlu i zniekształcać konkurencję we Wspólnocie i w związku z tym mogą mieć bezpośredni wpływ na ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Harmonizacja

przepisów krajowych jest jedynym środkiem zapobiegającym powstawaniu wspomnianych barier w handlu i nieuczciwej konkurencji. Rozszerzenie zakresu zastosowania dyrektywy na wszystkie produkty związane z energią umożliwi harmonizację na poziomie Wspólnoty wymogów dotyczących ekoprojektu dla wszystkich istotnych produktów związanych z energią.

(3) Produkty związane z energią mają duży udział w zużywaniu zasobów naturalnych i energii we Wspólnocie. Wywierają one również innego rodzaju poważny wpływ na środowisko. W przypadku zdecydowanej większości kategorii produktów dostępnych na rynku wspólnotowym można zaobserwować bardzo zróżnicowany stopień wpływu na środowisko, mimo iż mają one podobne parametry funkcjonalne. Mając na uwadze potrzebę zrównoważonego rozwoju, należy zachęcać do ciągłej poprawy ogólnego wpływu tych produktów na środowisko, w szczególności poprzez określenie głównych źródeł negatywnych wpływów na środowisko oraz unikanie przenoszenia zanieczyszczeń, o ile poprawa taka nie wiązałaby się z nadmiernymi kosztami.

(4) Wiele produktów związanych z energią ma znaczny potencjał do bycia ulepszonymi, aby zredukować wpływ na środowisko i osiągnąć oszczędności energii dzięki lepszym projektom, co prowadzi również do oszczędności gospodarczych dla przedsiębiorstw i użytkowników końcowych. Poza produktami, które wykorzystują, wytwarzają, przekazują lub mierzą energię, niektóre produkty związane z energią, w tym produkty stosowane w budownictwie, takie jak okna i materiały izolacyjne, lub pewne produkty wykorzystujące wodę, takie jak główki prysznica lub krany, również mogłyby przyczyniać się do znacznych oszczędności energii podczas ich użytkowania.

(5) Ekoprojekt produktów jest podstawowym czynnikiem w strategii Wspólnoty dotyczącej zintegrowanej polityki produktowej. Jako podejście zapobiegawcze, mające na celu optymalizację ekologiczności produktów przy zachowaniu ich cech funkcjonalnych, daje rzeczywiste nowe możliwości producentom, konsumentom oraz całemu społeczeństwu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 30.4.2009, s. 120.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 24 września 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.

- (6) Poprawa efektywności energetycznej – której jedną z dostępnych opcji jest lepsze wykorzystanie energii elektrycznej przez użytkowników końcowych – uznawana jest za istotny wkład w osiągnięcie docelowych wartości emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Zapotrzebowanie na energię elektryczną jest jedną z najszybciej rosnących kategorii zużycia końcowego energii; przewiduje się, że wzrośnie ono w ciągu następnych 20 do 30 lat w razie braku jakiegokolwiek strategii działania, która zrównoważyłaby tę tendencję. Znaczne obniżenie konsumpcji energii zgodnie z sugestią Komisji wyrażoną w Europejskim programie zapobiegania zmianom klimatu (ECPP) jest możliwe. Zmiany klimatyczne są jednym z priorytetów szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, ustanowionego decyzją nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Oszczędność energii jest jednym z najefektywniejszych pod względem kosztów sposobów zwiększenia bezpieczeństwa dostaw i ograniczenia zależności od importu. Dlatego też należy przyjąć istotne środki i ustalić cele dotyczące zapotrzebowania.
- (7) Należy podjąć działania podczas fazy projektowania produktów związanych z energią, ponieważ wydaje się, że o zanieczyszczeniu powstającym w cyklu życia produktu przesądza się na tym etapie, a także właśnie wtedy decyduje się o większości związanych z tym kosztów.
- (8) Należy ustanowić spójne ogólne zasady stosowania we Wspólnocie wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią w celu zapewnienia swobodnego przepływu tych produktów, które spełniają takie wymogi, oraz w celu poprawy ogólnego poziomu wpływu, jaki wywierają na środowisko. Takie wymogi wspólnotowe powinny uwzględniać zasady uczciwej konkurencji i handlu międzynarodowego.
- (9) Wymogi ekoprojektu powinny zostać ustalone z uwzględnieniem celów i priorytetów szóstego wspólnotowego programu działań na rzecz środowiska naturalnego, w tym odpowiednich mających zastosowanie celów właściwych strategii tematycznych tego programu.
- (10) Celem niniejszej dyrektywy jest osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony środowiska przez redukcję potencjalnego wpływu produktów związanych z energią na środowisko, co będzie w efekcie korzystne dla konsumentów i innych użytkowników końcowych. Zrównoważony rozwój wymaga również należytego uwzględnienia wpływu zdrowotnego, społecznego i ekonomicznego przewidywanych środków. Poprawa efektywności energetycznej produktów i efektywności wykorzystania zasobów przyczynia się do bezpieczeństwa dostaw energii i zmniejszenia zapotrzebowania na zasoby naturalne, co stanowi warunki konieczne zdrowej gospodarki, a tym samym zrównoważonego rozwoju.
- (11) Państwo członkowskie, które uzna za konieczne utrzymanie przepisów krajowych ze względu na nadrzędne potrzeby w zakresie ochrony środowiska lub wprowadzenie nowych przepisów opartych na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska ze względu na szczególnie problem tego państwa członkowskiego, powstały po przyjęciu obowiązujących środków wykonawczych, może to zrobić zgodnie z warunkami określonymi w art. 95 ust. 4, 5 i 6 Traktatu, który przewiduje uprzednią notyfikację i uzyskanie zgody Komisji.
- (12) W celu zmaksymalizowania korzyści dla środowiska wynikających z ulepszonych projektów konieczne może być poinformowanie konsumentów o cechach środowiskowych i ekologiczności produktów związanych z energią oraz doradzanie im, jak używać takiego produktu w sposób przyjazny dla środowiska.
- (13) Celem podejścia określonego w komunikacie Komisji z dnia 18 czerwca 2003 r. zatytułowanym „Zintegrowana polityka produktowa – Podejście oparte na cyklu życia produktów w środowisku”, który jest istotnym elementem innowacyjnym szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, jest zmniejszenie oddziaływania produktów na środowisko w całym ich cyklu życia, co obejmuje dobór i wykorzystanie surowców, wytwarzanie, pakowanie, transport i dystrybucję, instalację i konserwację, użytkowanie i koniec przydatności do użycia. Uwzględnienie oddziaływania produktu na środowisko w całym cyklu jego życia już na etapie projektowania otwiera duże możliwości w zakresie ułatwienia poprawy takiego oddziaływania w oszczędny sposób, w tym poprzez efektywność wykorzystywania zasobów i materiałów, a tym samym przyczynia się do realizacji celów strategii zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych. Konieczna jest odpowiednia elastyczność umożliwiająca wzięcie pod uwagę tego czynnika podczas projektowania produktu z uwzględnieniem aspektów technicznych, funkcjonalnych i ekonomicznych.
- (14) Pomimo że pożądane jest wszechstronne podejście do ekologiczności produktów, to jednak ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki zwiększonej efektywności energetycznej powinno być traktowane jako najważniejszy cel ochrony środowiska do czasu przyjęcia planu prac.

⁽¹⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

- (15) Konieczne i uzasadnione może okazać się ustanowienie określonych ilościowo wymogów dotyczących ekoprojektu dla niektórych produktów lub ich aspektów środowiskowych w celu zminimalizowania oddziaływania tych produktów na środowisko. Biorąc pod uwagę pilną potrzebę realizacji zobowiązań objętych Protokołem z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu oraz bez uszczerbku dla zintegrowanego podejścia promowanego w niniejszej dyrektywie, należy nadać pierwszeństwo tym środkom, które mogą znacząco wpłynąć na redukcję emisji gazów cieplarnianych przy niskich kosztach. Środki takie mogą także przyczynić się do zrównoważonego wykorzystywania zasobów oraz stanowić znaczący wkład do 10-letnich ram dla programów dotyczących zrównoważonej produkcji i konsumpcji uzgodnionych na światowym szczycie w sprawie zrównoważonego rozwoju w Johannesburgu w dniach od 26 sierpnia do 4 września 2002 r.
- (16) W stosownych przypadkach ogólną zasadą jest, że zużycie energii przez produkty związane z energią w trybie czuwania lub po wyłączeniu powinno być ograniczone do minimum koniecznego do ich należytego funkcjonowania.
- (17) Mimo że najlepsze produkty czy technologie dostępne na rynku, włączając w to rynki międzynarodowe, powinny być traktowane jako wzorce, poziom wymogów dotyczących ekoprojektu powinien być ustalany na podstawie analizy technicznej, ekonomicznej i środowiskowej. Elastyczność metody ustalania poziomu wymogów może ułatwić szybką poprawę ekologiczności produktów. Należy konsultować się z zainteresowanymi zaangażowanymi stronami, które powinny aktywnie współpracować przy tej analizie. Ustanowienie obowiązkowych środków wymaga odpowiednich konsultacji z zainteresowanymi stronami. Konsultacje takie mogą uwypuklić potrzebę wprowadzania środków stopniowo lub przyjęcia środków przejściowych. Wprowadzenie celów pośrednich zwiększa przewidywalność polityki, pozwala na dostosowanie cyklu rozwoju produktów oraz usprawnia planowanie długoterminowe przez zainteresowane strony.
- (18) Pierwszeństwo powinno zostać przyznane alternatywnym sposobom działania, np. samoregulacjom ustalany przez daną branżę, jeśli prawdopodobne jest, iż takie działanie spowoduje szybsze lub mniej kosztowne osiągnięcie celów polityki niż wprowadzenie wymogów obowiązkowych. Środki legislacyjne mogą okazać się konieczne, jeżeli siły rynkowe nie będą ewoluować w odpowiednim kierunku lub z zadawalającą szybkością.
- (19) Samoregulacja, w tym dobrowolne umowy jako jednostronne zobowiązania branży, może umożliwić szybki postęp ze względu na możliwość jej szybkiego i oszczędnego wdrożenia, a także umożliwić elastyczne i odpowiednie dostosowanie do opcji technologicznych i wrażliwości rynku.
- (20) Do oceny dobrowolnych umów lub innych środków samoregulacji, przedstawionych jako alternatywa dla środków wykonawczych, powinny być dostępne informacje dotyczące przynajmniej następujących kwestii: możliwości udziału, wartości dodanej, reprezentatywności, określonych ilościowo i rozłożonych w czasie celów, udziału społeczeństwa obywatelskiego, nadzoru i sprawozdawczości, opłacalności administrowania inicjatywą samoregulacji oraz zrównoważonego charakteru.
- (21) Komunikat Komisji z dnia 17 lutego 2002 r. zatytułowany „Umowy dotyczące ochrony środowiska na poziomie Wspólnoty w ramach planu działań dotyczącego uproszczenia i ulepszenia środowiska regulacyjnego” mógłby stanowić użyteczną wskazówkę podczas oceniania samoregulacji przez branżę w kontekście niniejszej dyrektywy.
- (22) Niniejsza dyrektywa powinna także wspierać wdrażanie ekoprojektu w małych i średnich przedsiębiorstwach (MŚP) oraz w bardzo małych przedsiębiorstwach. Takie wdrażanie można ułatwić poprzez powszechne i łatwy dostęp do informacji związanych z przyjaznym dla środowiska charakterem ich produktów.
- (23) Produkty związane z energią spełniające wymogi dotyczące ekoprojektu, ustanowione w środkach wykonawczych do niniejszej dyrektywy, powinny posiadać oznakowanie „CE” i związane z nim informacje w celu umożliwienia wprowadzenia ich do obrotu na rynku wewnętrznym oraz ich swobodnego przepływu. Rygorystyczne egzekwowanie środków wykonawczych jest niezbędne w celu redukcji oddziaływania na środowisko produktów związanych z energią podlegających regulacji oraz zapewnienia uczciwej konkurencji.
- (24) Podczas przygotowywania środków wykonawczych oraz planu prac Komisja powinna skonsultować się z przedstawicielami państw członkowskich, a także z zainteresowanymi stronami związanymi z daną grupą produktów, takimi jak przedstawiciele branż przemysłowych, w tym MŚP i rzemieślników, związki zawodowe, handlowcy, detaliści, importerzy, organizacje ochrony środowiska oraz organizacje konsumenckie.
- (25) Podczas przygotowywania środków wykonawczych Komisja powinna także należycie uwzględnić istniejące przepisy krajowe w zakresie ochrony środowiska, w szczególności dotyczące substancji toksycznych, które zdaniem państw członkowskich należy zachować, nie obniżając przy tym istniejących i uzasadnionych poziomów ochrony w państwach członkowskich.
- (26) Należy uwzględnić moduły i zasady planowane do wykorzystania w dyrektywach harmonizacji technicznej ustanowione w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82.

- (27) Organy nadzoru powinny wymieniać informacje dotyczące przewidywanych środków w zakresie objętym niniejszą dyrektywą w celu poprawy nadzoru rynku, z uwzględnieniem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu ⁽¹⁾. W takiej współpracy powinno się jak najlepiej wykorzystywać elektroniczne środki komunikacji oraz odpowiednie programy wspólnotowe. Należy ułatwić wymianę informacji o ekologiczności produktu w trakcie cyklu jego życia oraz o osiągnięciach w rozwiązaniach projektowych. Gromadzenie i rozpowszechnianie całości wiedzy zgromadzonej wskutek działań producentów w zakresie ekoprojektu stanowi jedną z podstawowych korzyści wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (28) Właściwym organem jest zazwyczaj organ publiczny lub prywatny, wyznaczony przez władze publiczne, który zapewnia niezbędną bezstronność i dostępność wiedzy technicznej dla przeprowadzania weryfikacji zgodności produktu ze stosownymi środkami wykonawczymi.
- (29) Biorąc pod uwagę znaczenie unikania niezgodności z wymogami, państwa członkowskie zapewniają dostępność środków niezbędnych do skutecznego nadzoru rynku.
- (30) W odniesieniu do szkolenia i informacji o ekoprojekcie dla MŚP może okazać się stosowne rozważenie działań towarzyszących.
- (31) W interesie funkcjonowania rynku wewnętrznego jest posiadanie norm zharmonizowanych na poziomie Wspólnoty. Po opublikowaniu odniesienia do takiej normy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodność z nią powinna uzasadniać domniemanie zgodności z odpowiednimi wymogami określonymi w środku wykonawczym przyjętym na podstawie niniejszej dyrektywy, chociaż powinny zostać dopuszczone również inne środki wykazania takiej zgodności.
- (32) Jedną z głównych funkcji zharmonizowanych norm powinna być pomoc producentom w zastosowaniu środków wykonawczych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Normy takie mogłyby być istotne podczas ustalania metod pomiaru i testowania. W przypadku ogólnych wymogów ekoprojektu zharmonizowane normy mogłyby być znacząco pomocne jako wytyczne dla producentów przy ustalaniu ekologicznego profilu ich produktu, zgodnie z wymogami odpowiedniego środka wykonawczego. Normy te w wyraźny sposób powinny wskazywać na związki pomiędzy ich przepi-
- sami a wymogami, których dotyczą. Celem zharmonizowanych norm nie powinno być ustalanie limitów dla aspektów środowiskowych.
- (33) Do celów definicji używanych w niniejszej dyrektywie użyteczne będzie odwołanie się do odpowiednich norm międzynarodowych, takich jak ISO 14040.
- (34) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z niektórymi zasadami wdrażania nowego podejścia określonymi w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji technicznej i norm ⁽²⁾ oraz odniesień do zharmonizowanych norm europejskich. Rezolucja Rady z dnia 28 października 1999 r. w sprawie roli normalizacji w Europie ⁽³⁾ zaleca, aby Komisja dokonała analizy, czy zasada nowego podejścia jako sposób poprawy i uproszczenia ustawodawstwa tam, gdzie to możliwe, może zostać rozszerzona na sektory dotychczas nią nieobjęte.
- (35) Niniejsza dyrektywa uzupełnia istniejące instrumenty wspólnotowe, takie jak dyrektywa Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania, poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez urządzenia gospodarstwa domowego ⁽⁴⁾, rozporządzenie (WE) nr 1980/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie zrewidowanego programu przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego ⁽⁵⁾, dyrektywa 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) ⁽⁶⁾, dyrektywa 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym ⁽⁷⁾, dyrektywa 2006/121/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. zmieniająca dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych w celu dostosowania jej do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) oraz utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów ⁽⁸⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 106/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych ⁽⁹⁾. Synergia pomiędzy niniejszą dyrektywą a istniejącymi instrumentami Wspólnoty powinna przyczynić się do poprawy ich skuteczności oraz tworzenia spójnych wymogów dla producentów.

(1) Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

(2) Dz.U. C 136 z 4.6.1985, s. 1.

(3) Dz.U. C 141 z 19.5.2000, s. 1.

(4) Dz.U. L 297 z 13.10.1992, s. 16.

(5) Dz.U. L 237 z 21.9.2000, s. 1.

(6) Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 24.

(7) Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 19.

(8) Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

(9) Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 1.

- (36) Środki konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (37) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do zmiany lub uchylenia dyrektywy Rady 92/42/EWG ⁽²⁾ oraz dyrektyw 96/57/WE ⁽³⁾ i 2000/55/WE ⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady. Taką zmianę lub uchylenie należy przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (38) Ponadto należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych określających wymogi dotyczące ekoprojektu dla określonych produktów związanych z energią, w tym również do wprowadzania środków wykonawczych w trakcie okresu przejściowego oraz, w razie potrzeby, przepisów dotyczących równoważenia poszczególnych aspektów środowiskowych. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (39) Komisja powinna, w oparciu o zdobyte doświadczenie związane ze stosowaniem niniejszej dyrektywy, dyrektywy 2005/32/WE, w tym środków wykonawczych, dokonać przeglądu funkcjonowania, metod i skuteczności niniejszej dyrektywy oraz ocenić zasadność rozszerzenia jej zakresu poza produkty związane z energią. W ramach tego przeglądu Komisja powinna przeprowadzić konsultacje z przedstawicielami państw członkowskich oraz innymi zainteresowanymi stronami.
- (40) Państwa członkowskie powinny ustalić sankcje nakładane w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Sankcje takie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (41) Ponieważ państwa członkowskie nie mogą w zadowalającym stopniu osiągnąć celu niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnić funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez wprowadzenie wymogu odpowiedniego poziomu ekologiczności produktów, a ze względu na skalę i efekty możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (42) Zobowiązanie do przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z dyrektywą 2005/32/WE. Zobowiązanie do przeniesienia przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z dyrektywy 2005/32/WE.
- (43) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku IX część B.
- (44) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁵⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia – dla własnych celów oraz w interesie Wspólnoty – tabel możliwie dokładnie ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, a także do publikacji tych tabel,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy ustalania wymogów Wspólnoty dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią w celu zapewnienia swobodnego przepływu takich produktów na rynku wewnętrznym.
2. Niniejsza dyrektywa przewiduje ustalenie wymogów, jakie muszą spełniać produkty związane z energią objęte środkami wykonawczymi, aby mogły zostać wprowadzone do obrotu lub użytkowania. Przyczynia się ona do zrównoważonego rozwoju poprzez zwiększenie efektywności energetycznej i poziomu ochrony środowiska przy jednoczesnym zwiększaniu bezpieczeństwa dostaw energii.
3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do środków przewozu osób lub towarów.
4. Niniejsza dyrektywa i środki wykonawcze przyjęte na jej podstawie nie stanowią uszczerbku dla prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego gospodarki odpadami oraz prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego chemikaliów, w tym prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego fluorowanych gazów cieplarnianych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.1992, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 236 z 18.9.1996, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 279 z 1.11.2000, s. 33.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

- 1) „produkt związany z energią” („produkt”) oznacza każdy towar mający wpływ na zużycie energii podczas jego używania, który jest wprowadzany do obrotu lub użytkowania i zawiera części, które mają zostać włączone do produktów związanych z energią objętych niniejszą dyrektywą, które są wprowadzane do obrotu lub użytkowania jako osobne części dla użytkowników końcowych, a których ekologiczność może być oceniana osobno;
- 2) „części i podzespoły” oznaczają części, które mają zostać włączone do produktów oraz które nie są wprowadzane do obrotu lub użytkowania jako osobne części dla użytkowników końcowych lub których ekologiczność nie może być oceniana osobno;
- 3) „środki wykonawcze” oznaczają środki przyjmowane na podstawie niniejszej dyrektywy, ustanawiające wymagania dotyczące ekoprojektu w odniesieniu do zdefiniowanych produktów lub ich aspektów środowiskowych;
- 4) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu po raz pierwszy na rynku wspólnotowym z zamiarem jego dystrybucji lub używania na terytorium Wspólnoty za wynagrodzeniem lub bezpłatnie i niezależnie od techniki sprzedaży;
- 5) „wprowadzenie do użytkowania” oznacza pierwsze wykorzystanie produktu zgodnie z jego przeznaczeniem przez użytkownika końcowego we Wspólnocie;
- 6) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza produkty objęte niniejszą dyrektywą i jest odpowiedzialna za ich zgodność z niniejszą dyrektywą, zamierza wprowadzić je do obrotu lub użytkowania pod własną nazwą producenta lub znakiem towarowym lub do własnego użytku producenta. W razie braku producenta zdefiniowanego w pierwszym zdaniu niniejszego punktu lub importera zdefiniowanego w pkt 8 za producenta uważana będzie każda osoba fizyczna lub prawna, która wprowadza do obrotu lub użytkowania produkty objęte niniejszą dyrektywą;
- 7) „autoryzowany przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę we Wspólnocie, która otrzymała pisemne upoważnienie od producenta do wykonywania w jego imieniu wszelkich lub niektórych z jego zobowiązań oraz formalności wynikających z niniejszej dyrektywy;
- 8) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Wspólnoty, która w ramach swojej działalności gospodarczej wprowadza do obrotu we Wspólnocie produkt pochodzący z państwa trzeciego;
- 9) „materiały” oznaczają wszelkie materiały wykorzystywane w cyklu życia danego produktu;
- 10) „projektowanie produktu” oznacza zbiór procesów przekształcających wymagania prawne, techniczne, dotyczące bezpieczeństwa, funkcjonalne, rynkowe i inne, które mają być spełniane przez dany produkt, w specyfikację techniczną tego produktu;
- 11) „aspekt środowiskowy” oznacza element lub funkcję danego produktu, która może wchodzić w interakcję ze środowiskiem podczas cyklu życia produktu;
- 12) „oddziaływanie na środowisko” oznacza wszelkie zmiany w środowisku, w całości lub częściowo wynikające z działania danego produktu podczas jego cyklu życia;
- 13) „cykl życia” oznacza kolejne i połączone ze sobą etapy istnienia produktu od wykorzystania surowca do ostatecznego unieszkodliwienia;
- 14) „ponowne wykorzystanie” oznacza każde działanie, dzięki któremu produkt lub jego części, które osiągnęły koniec pierwotnego użytkowania, są wykorzystywane w tym samym celu, dla którego zostały stworzone, łącznie z dalszym wykorzystaniem danego produktu, który jest zwracany do punktów skupu, dystrybutorów, placówek zajmujących się recyklingiem lub producentów, a także ponownym wykorzystaniem danego produktu po odnowieniu;
- 15) „recykling” oznacza ponowne przetworzenie w procesie produkcyjnym odpadów materiałowych do pierwotnego celu produktu lub do innych celów, jednak z wyłączeniem odzyskiwania energii;
- 16) „odzyskiwanie energii” oznacza wykorzystanie odpadów palnych jako sposobu wytwarzania energii w procesie bezpośredniego spalania z użyciem innych odpadów lub bez ich użycia, ale z odzyskiwaniem ciepła;
- 17) „odzyskiwanie” oznacza którąkolwiek z odpowiednich operacji określonych w załączniku II B do dyrektywy 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾;
- 18) „odpady” oznaczają każdą substancję lub obiekt, należące do kategorii określonych w załączniku I do dyrektywy 2006/12/WE, które właściciel usuwa, zamierza usunąć lub do usunięcia których jest zobowiązany;
- 19) „niebezpieczne odpady” oznaczają wszelkie odpady objęte art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽²⁾;
- 20) „profil ekologiczny” oznacza opis, zgodnie ze środkiem wykonawczym mającym zastosowanie do produktu, elementów wejściowych i wyjściowych (jak materiały, emisje i odpady), związanych z danym produktem w całym jego cyklu życia, które są ważne z punktu widzenia oddziaływania przez niego na środowisko oraz są wyrażone w mierzalnych wielkościach fizycznych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 20.

- 21) „ekologiczność” danego produktu oznacza wyniki zarządzania przez producenta aspektami środowiskowymi produktu, znajdujące odzwierciedlenie w dokumentacji technicznej;
- 22) „poprawa ekologiczności” oznacza proces udoskonalania ekologiczności danego produktu w odniesieniu do kolejnych generacji produktu, chociaż niekoniecznie dotyczący wszystkich aspektów środowiskowych produktu jednocześnie;
- 23) „ekoprojekt” oznacza uwzględnienie aspektów środowiskowych przy projektowaniu produktu celem poprawy ekologiczności PWE podczas jego całego cyklu życia;
- 24) „wymóg dotyczący ekoprojektu” oznacza jakikolwiek wymóg związany z danym produktem lub projektem danego produktu, którego celem jest poprawa jego ekologiczności, lub jakikolwiek wymóg dotyczący dostarczania informacji odnoszących się do aspektów środowiskowych danego produktu;
- 25) „ogólny wymóg dotyczący ekoprojektu” oznacza jakikolwiek wymóg dotyczący ekoprojektu w oparciu o całkowity profil danego produktu bez ustanowionych wartości granicznych w zakresie poszczególnych aspektów środowiskowych;
- 26) „szczególny wymóg dotyczący ekoprojektu” oznacza określony ilościowo i dający się zmierzyć wymóg dotyczący ekoprojektu, odnoszący się do konkretnego aspektu środowiskowego danego produktu, np. zużycie energii podczas używania, obliczane dla danej jednostki parametrów wyjściowych;
- 27) „zharmonizowana norma” oznacza specyfikację techniczną przyjętą przez uznany urząd normalizacyjny na podstawie upoważnienia uzyskanego od Komisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾ w celu ustalenia wymogu europejskiego, zgodność z którym nie jest obowiązkowa.

Artykuł 3

Wprowadzenie do obrotu lub użytkowania

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że produkty objęte środkami wykonawczymi mogą zostać wprowadzone do obrotu lub użytkowania jedynie, jeżeli spełniają warunki określone w tych środkach i noszą oznakowanie CE zgodnie z art. 5.
2. Państwa członkowskie wyznaczają organy odpowiedzialne za nadzór rynku. Zapewniają, że takie organy posiadają i wykorzystują niezbędne uprawnienia do podejmowania odpo-

wiednich środków, do których są zobowiązane na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie określają zadania, uprawnienia oraz uzgodnienia organizacyjne właściwych organów, które będą uprawnione do:

- a) organizowania odpowiednich kontroli zgodności produktów na odpowiednią skalę oraz zobowiązywania producenta lub jego upoważnionych przedstawicieli do wycofania z rynku produktów niezgodnych z wymogami zgodnie z art. 7;
- b) żądania przedstawienia przez zainteresowane strony wszelkich niezbędnych informacji zgodnie ze środkami wykonawczymi;
- c) pobierania próbek produktów i poddawania ich testom zgodności.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o wynikach nadzoru rynku, a w stosownych przypadkach Komisja przekazuje takie informacje pozostałym państwom członkowskim.

4. Państwa członkowskie zapewniają konsumentom i innym zainteresowanym stronom możliwość przekazania właściwym organom uwag na temat zgodności produktu.

Artykuł 4

Obowiązki importera

W przypadku gdy producent nie ma siedziby na obszarze Wspólnoty oraz w przypadku braku autoryzowanego przedstawiciela na importerze spoczywają następujące obowiązki:

- a) zapewnienia, że produkt wprowadzony do obrotu lub użytkowania jest zgodny z niniejszą dyrektywą oraz danym środkiem wykonawczym; oraz
- b) przechowywania oraz udostępnienia deklaracji zgodności WE oraz dokumentacji technicznej.

Artykuł 5

Oznakowanie i deklaracja zgodności WE

1. Zanim dany produkt objęty środkami wykonawczymi zostanie wprowadzony do obrotu lub użytkowania, zostaje na nim umieszczone oznakowanie CE i wydana deklaracja zgodności WE, jeżeli producent lub jego autoryzowany przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że produkt jest zgodny z wszystkimi odpowiednimi przepisami obowiązującego środka wykonawczego.

2. Na oznakowanie CE składa się skrót „CE”, wskazany w załączniku III.

3. Deklaracja zgodności WE zawiera elementy określone w załączniku VI i odnosi się do odpowiedniego środka wykonawczego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

4. Umieszczanie na danym produkcie oznakowań, które mogą wprowadzić użytkowników w błąd co do znaczenia lub formy oznakowania CE, jest zakazane.

5. Państwa członkowskie mogą wymagać dostarczenia informacji na podstawie załącznika I część 2 w swoim języku urzędowym (językach urzędowych) w momencie dostarczenia produktu użytkownikowi końcowemu.

Państwa członkowskie również wyrażają zgodę, aby informacje takie były dostarczane w jednym lub w większej liczbie języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej.

Przy stosowaniu pierwszego akapitu państwa członkowskie biorą pod uwagę w szczególności:

- a) czy informacje mogą być dostarczane za pomocą zharmonizowanych symboli lub uznanych kodów lub innych środków; oraz
- b) rodzaj użytkownika przewidywany dla produktu oraz charakter informacji, które mają zostać przekazane.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

1. Państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu lub do użytkowania na swoich terytoriach produktu spełniającego wszystkie odpowiednie przepisy danego środka wykonawczego i posiadającego oznakowanie CE zgodnie z art. 5 ze względu na wymogi dotyczące ekoprojektu odnoszące się do tych jego parametrów, o których mowa w załączniku I część 1, objętych obowiązującym środkiem wykonawczym.

2. Państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu lub do użytkowania na swoich terytoriach danego produktu noszącego oznakowanie CE zgodnie z art. 5 ze względu na wymogi dotyczące ekoprojektu odnoszące się do tych jego parametrów, o których mowa w załączniku I część 1 i co do których obowiązujący środek wykonawczy stanowi, że wymogi dotyczące ekoprojektu w stosunku do niego nie są konieczne.

3. Państwa członkowskie nie zakazują wystawiania, na przykład podczas targów handlowych, wystaw i pokazów, produktów, które nie są zgodne z przepisami odpowiednich środków wykonawczych, pod warunkiem że zaopatrzone będą one w widoczne oznaczenia, iż nie mogą zostać wprowadzone do obrotu lub użytkowania przed zapewnieniem ich zgodności.

Artykuł 7

Klauzula ochronna

1. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, iż produkt posiadający oznakowanie CE, o którym mowa w art. 5, i używany zgodnie ze swoim przeznaczeniem nie spełnia wszystkich odpowiednich przepisów obowiązującego środka wykonaw-

czego, producent lub jego autoryzowany przedstawiciel jest zobowiązany do spowodowania, aby produkt spełniał przepisy obowiązującego środka wykonawczego lub wymogi oznakowania CE, oraz do zaprzestania naruszeń zgodnie z warunkami ustalonymi przez państwo członkowskie.

W przypadku istnienia wystarczających dowodów na to, że produkt może nie być zgodny z przepisami, państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki, które w zależności od wagi stwierdzonej niezgodności mogą doprowadzić nawet do ustanowienia zakazu wprowadzania do obrotu produktu do czasu zapewnienia zgodności z tymi przepisami.

Jeżeli brak zgodności utrzymuje się, państwo członkowskie podejmuje decyzję ograniczającą lub zakazującą wprowadzania produktu do obrotu lub użytkowania lub wycofania jego wycofanie z obrotu.

W przypadku wprowadzenia zakazu lub wycofania z obrotu Komisja i inne państwa członkowskie są o tym fakcie bezzwłocznie informowane.

2. Każda decyzja przyjęta przez państwo członkowskie na podstawie niniejszej dyrektywy, ograniczająca lub zakazująca wprowadzania produktu do obrotu lub użytkowania, wskazuje przyczyny, na których jest oparta.

Taka decyzja jest notyfikowana zainteresowanej stronie, która jest jednocześnie informowana o przysługujących jej środkach prawnych dostępnych na podstawie przepisów obowiązujących w danym państwie członkowskim oraz o terminach, w jakich może ona skorzystać z powyższych środków.

3. Państwo członkowskie niezwłocznie informuje Komisję i inne państwa członkowskie o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 1, wskazując ich przyczyny, a w szczególności o tym, czy niezgodność wynika z:

- a) niespełnienia wymogów obowiązującego środka wykonawczego;
- b) nieprawidłowego zastosowania zharmonizowanych norm, o których mowa w art. 10 ust. 2;
- c) braków w zharmonizowanych normach, o których mowa w art. 10 ust. 2.

4. Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z zainteresowanymi stronami i może zasięgać porad technicznych od niezależnych ekspertów zewnętrznych.

Po takich konsultacjach Komisja natychmiast informuje o swoim stanowisku państwo członkowskie, które podjęło decyzję, oraz inne państwa członkowskie.

Jeżeli Komisja uzna, że decyzja była nieuzasadniona, niezwłocznie informuje o tym państwa członkowskie.

5. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, opiera się na braku w zharmonizowanych normach, Komisja niezwłocznie wszczyna procedurę określoną w art. 10 ust. 2, 3 i 4. Jednocześnie Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1.

6. Państwa członkowskie i Komisja podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania poufności w odniesieniu do informacji dostarczonych w trakcie tej procedury, jeżeli jest to uzasadnione.

7. Decyzje podjęte przez państwa członkowskie na podstawie niniejszego artykułu są podawane do publicznej wiadomości w przejrzysty sposób.

8. Opinia Komisji na temat tych decyzji jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8

Ocena zgodności

1. Przed wprowadzeniem do obrotu lub użytkowania produktu objętego środkami wykonawczymi producent lub jego autoryzowany przedstawiciel zapewnia przeprowadzenie oceny zgodności produktu ze wszystkimi odpowiednimi wymogami obowiązującego środka wykonawczego.

2. Procedury oceny zgodności są określone w środkach wykonawczych i pozostawiają producentom wybór pomiędzy wewnętrzną kontrolą projektu opisaną w załączniku IV do niniejszej dyrektywy a systemem zarządzania opisanym w załączniku V do niniejszej dyrektywy. Jeżeli jest to należyście uzasadnione i współmierne do ryzyka, procedura oceny zgodności jest określona w ramach właściwych modułów, opisanych w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE.

Jeśli państwo członkowskie dysponuje wyraźnymi przesłankami wskazującymi na prawdopodobną niezgodność danego produktu z właściwymi przepisami, publikuje ono w możliwie najkrótszym terminie uzasadnioną ocenę zgodności produktu, która może być dokonana przez właściwy organ w celu podjęcia, w odpowiednim przypadku, na czas działań korekcyjnych.

Jeżeli dany produkt objęty środkami wykonawczymi został zaprojektowany przez organizację zarejestrowaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczającym dobrowolny udział organizacji w systemie zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego we Wspólnocie (EMAS) ⁽¹⁾, a funkcja projektowa mieści się w zakresie tej rejestracji, system zarządzania przyjęty przez tę organizację uznaje się za spełniający wymogi załącznika V do niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 24.4.2001, s. 1.

Jeżeli dany produkt objęty środkami wykonawczymi został zaprojektowany przez organizację posiadającą system zarządzania obejmujący funkcję projektu produktu i wdrożony zgodnie ze zharmonizowanymi normami, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, taki system zarządzania uznaje się za spełniający odpowiednie wymogi załącznika V.

3. Po wprowadzeniu do obrotu lub do użytkowania produktu objętego środkami wykonawczymi producent lub jego autoryzowany przedstawiciel przechowują odpowiednie dokumenty związane z przeprowadzoną oceną zgodności oraz wydane deklaracje zgodności z możliwością udostępnienia ich państwom członkowskim w celu kontroli przez okres 10 lat od wyprodukowania ostatniego produktu.

Odpowiednie dokumenty są udostępniane w ciągu 10 dni od otrzymania wniosku od właściwego organu państwa członkowskiego.

4. Dokumenty związane z oceną zgodności i deklaracją zgodności WE, o których mowa w art. 5, są sporządzane w jednym z języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej.

Artykuł 9

Domniemanie zgodności

1. Państwa członkowskie uznają produkt, który posiada oznakowanie CE, o którym mowa w art. 5, za spełniający odpowiednie przepisy obowiązującego środka wykonawczego.

2. Państwa członkowskie uznają produkt, do którego mają zastosowanie zharmonizowane normy, których numery referencyjne opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, za spełniający wszystkie odpowiednie przepisy obowiązującego środka wykonawczego, z którym związane są te normy.

3. Zakłada się, że produkty, którym przyznano wspólnotowe oznakowanie ekologiczne na mocy rozporządzenia (WE) nr 1980/2000, spełniają wymogi dotyczące ekoprojektu zawarte w obowiązującym środku wykonawczym w takim stopniu, w jakim spełnia te wymogi oznakowanie ekologiczne.

4. Do celów domniemania zgodności w kontekście niniejszej dyrektywy Komisja, działając zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2, może zdecydować, że inne oznakowania ekologiczne spełniają warunki odpowiadające oznakowaniu ekologicznemu Wspólnoty, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1980/2000. Produkty, które uzyskały takie inne oznakowanie ekologiczne, uznaje się za spełniające wymogi dotyczące ekoprojektu zawarte w obowiązującym środku wykonawczym w stopniu, w jakim wymogi te spełniane są przez to oznakowanie ekologiczne.

Artykuł 10

Zharmonizowane normy

1. Państwa członkowskie zapewniają w możliwym zakresie podjęcie odpowiednich środków w celu umożliwienia zainteresowanym stronom konsultacji na szczeblu krajowym w zakresie procesu przygotowania i monitorowania zharmonizowanych norm.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie lub Komisja uznaje, iż zharmonizowane normy, co do których zastosowania zakłada się, że spełniają szczególne przepisy obowiązującego środka wykonawczego, nie spełniają tych przepisów w pełni, zainteresowane państwo członkowskie lub Komisja informuje o tym Stały Komitet ustanowiony na mocy art. 5 dyrektywy 98/34/WE, wskazując przyczyny. Komitet wydaje opinię w trybie pilnym.

3. W świetle opinii komitetu Komisja podejmuje decyzję o tym, czy opublikować, opublikować w ograniczonym zakresie, utrzymać lub wycofać odniesienia do rozpatrywanych zharmonizowanych norm w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Komisja informuje zainteresowaną europejską instytucję normalizacyjną oraz, jeżeli to konieczne, udziela nowego upoważnienia w celu weryfikacji zharmonizowanych norm.

Artykuł 11

Wymogi dotyczące części i podzespołów

Środki wykonawcze mogą wymagać od producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela, wprowadzających do obrotu lub użytkowania części i podzespoły, aby przekazywali producentowi danego produktu objętego przepisami wykonawczymi odpowiednie informacje o składzie materiałowym i zużyciu energii, materiałach lub zasobach części lub podzespołów.

Artykuł 12

Współpraca administracyjna i wymiana informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają podjęcie odpowiednich środków zmierzających do zachęcania władz odpowiedzialnych za wykonanie niniejszej dyrektywy do wzajemnej współpracy i do przekazywania sobie nawzajem oraz do przekazywania Komisji informacji w celu wspomagania funkcjonowania niniejszej dyrektywy, a w szczególności wspierania w wykonaniu art. 7.

Współpraca administracyjna i wymiana informacji wykorzystuje w najwyższym możliwym stopniu elektroniczne środki łącz-

ności i może być wspierana za pomocą odpowiednich programów wspólnotowych.

Państwa członkowskie informują Komisję o tym, które organy są odpowiedzialne za stosowanie niniejszej dyrektywy.

2. Charakterystykę i strukturę wymiany informacji pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi ustala się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2.

3. Komisja podejmuje odpowiednie środki w celu zachęcenia i przyczynienia się do współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, o której mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 13

Małe i średnie przedsiębiorstwa

1. W kontekście programów, z których mogą korzystać małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) oraz bardzo małe przedsiębiorstwa, Komisja bierze pod uwagę inicjatywy mające na celu pomoc MŚP i bardzo małym przedsiębiorstwom we włączeniu w proces projektowania swoich produktów aspektów ochrony środowiska, w tym efektywności energetycznej.

2. Danemu środkowi wykonawczemu mogą towarzyszyć wytyczne uwzględniające specyfikę MŚP działających w objętym nim sektorze produkcji. W razie konieczności i zgodnie z ust. 1 Komisja może przygotować dodatkowe opracowania specjalistyczne, by ułatwić MŚP stosowanie niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie, w szczególności wzmacniając sieci i struktury wsparcia, udzielają MŚP oraz bardzo małym przedsiębiorstwom zachęt do przyjęcia podejścia rozsądnego z punktu widzenia ochrony środowiska już na etapie projektowania produktów, jak również do dostosowywania się do przyszłego prawodawstwa europejskiego.

Artykuł 14

Informacje dla konsumentów

Zgodnie z obowiązującym środkiem wykonawczym producenci zapewniają konsumentom produktów, w formie, którą uważają za stosowną, otrzymanie:

a) wymaganych informacji na temat roli, jaką mogą oni odegrać w zrównoważonym korzystaniu z danego produktu; oraz

b) jeśli wymagają tego środki wykonawcze, profilu ekologicznego produktu oraz korzyści wynikających z ekoprojektu.

Artykuł 15

Środki wykonawcze

1. W przypadku gdy dany produkt spełnia kryteria określone w ust. 2 niniejszego artykułu, jest on objęty środkami wykonawczymi lub środkami samoregulacji zgodnie z ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu. Takie środki wykonawcze, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 19 ust. 3.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, są następujące:

- a) wysokość sprzedaży produktu we Wspólnocie jest znacząca, orientacyjnie wynosi więcej niż 200 000 sztuk w ciągu roku według najnowszych dostępnych danych;
- b) przy uwzględnieniu ilości wprowadzonych na rynek lub do użytkowania produkt ma znaczący wpływ na środowisko naturalne we Wspólnocie, jak określono w strategicznych priorytetach Wspólnoty określonych w decyzji nr 1600/2002/WE; oraz
- c) produkt posiada znaczący potencjał w zakresie poprawy swojego wpływu na środowisko bez pociągania za sobą nadmiernych kosztów, ze szczególnym uwzględnieniem:
 - (i) braku innego odpowiedniego prawodawstwa wspólnotowego lub braku odpowiedniego rozwiązania problemu przez siły rynkowe; oraz
 - (ii) dużych rozbieżności w zakresie ekologiczności pomiędzy dostępnymi na rynku produktami o równorzędnej funkcji.

3. Przygotowując projekt środka wykonawczego, Komisja bierze pod uwagę wszelkie opinie wyrażone przez komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1, a ponadto uwzględnia:

- a) priorytety ekologiczne Wspólnoty, jak te określone w decyzji nr 1600/2002/WE lub w opracowanym przez Komisję programie zapobiegania zmianom klimatu (ECCP); oraz
- b) odpowiednie akty prawne Wspólnoty oraz samoregulację, takie jak dobrowolne umowy, które po ocenie zgodnej z art. 17 powinny w założeniu umożliwić szybsze osiągnięcie celów politycznych lub niższe wydatki, niż zostało to przyjęte w obowiązkowych wymogach.

4. Przygotowując projekt środka wykonawczego, Komisja:

- a) bierze pod uwagę cykl życia produktu, a także jego wszystkie istotne aspekty środowiskowe, w tym efektywność

energetyczną. Kompleksowość analiz aspektów środowiskowych i zdolności do ich poprawy jest proporcjonalna do ich znaczenia. Przyjęcie wymogów dotyczących ekoprojektu w zakresie istotnych aspektów środowiskowych danego produktu nie może być nadmiernie opóźnione z powodu niepewności dotyczących innych aspektów;

- b) dokonuje oceny, która uwzględnia wpływ na środowisko, konsumentów i producentów, w tym MŚP, z punktu widzenia konkurencyjności, w tym również w odniesieniu do rynków spoza Wspólnoty, innowacyjności, dostępu do rynku oraz kosztów i korzyści;
- c) uwzględnia istniejące krajowe ustawodawstwo w zakresie środowiska, które państwa członkowskie uważają za istotne;
- d) przeprowadza odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami;
- e) przygotowuje uzasadnienie projektu środka wykonawczego w oparciu o ocenę, o której mowa w lit. b); oraz
- f) ustala datę (daty) wprowadzenia, wszelkie tymczasowe lub przejściowe środki lub okresy, uwzględniając w szczególności ewentualny wpływ na MŚP lub na szczególne grupy produktów wytwarzanych przede wszystkim przez MŚP.

5. Środki wykonawcze spełniają następujące kryteria:

- a) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na funkcjonalność produktu z punktu widzenia użytkownika;
- b) nie mogą mieć negatywnego wpływu na zdrowie, bezpieczeństwo i środowisko;
- c) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konsumentów, w szczególności co do dostępności cenowej i kosztu cyklu życia produktu;
- d) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konkurencyjność przemysłu;
- e) co do zasady, ustalenie wymogu dotyczącego ekoprojektu nie może skutkować narzuceniem technologii jednego producenta pozostałym producentom; oraz
- f) na producentów nie może zostać narzucone nadmierne obciążenie administracyjne.

6. Środki wykonawcze określają podstawowe wymogi dotyczące ekoprojektu zgodnie z załącznikiem I lub załącznikiem II.

Szczególne wymogi dotyczące ekoprojektu wprowadza się dla wybranych aspektów środowiskowych, które w znacznym stopniu oddziałują na środowisko.

Środki wykonawcze mogą także stanowić, że żadne wymogi dotyczące ekoprojektu nie są niezbędne w odniesieniu do niektórych szczególnych parametrów ekoprojektu, o których mowa w załączniku I część 1.

7. Wymogi są sformułowane w taki sposób, aby zapewnić organom kontroli rynku możliwość stwierdzenia zgodności produktu z wymogami środka wykonawczego. Środek wykonawczy określa, czy procedura weryfikacji może zostać przeprowadzona bezpośrednio na produkcie czy też na podstawie dokumentacji technicznej.

8. Środki wykonawcze obejmują elementy określone w załączniku VII.

9. Odpowiednie badania i analizy przeprowadzone przez Komisję podczas opracowywania środków wykonawczych powinny zostać podane do publicznej wiadomości, w szczególności z uwzględnieniem łatwego dostępu i korzystania z nich przez zainteresowane MŚP.

10. W stosownych przypadkach do środka wykonawczego określającego wymagania dotyczące ekoprojektu dołączone zostaną przepisy dotyczące równoważenia poszczególnych aspektów środowiskowych. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 19 ust. 3.

Artykuł 16

Plan prac

1. Zgodnie z kryteriami zawartymi w art. 15 oraz po konsultacji z forum konsultacyjnym, o którym mowa w art. 18, Komisja, nie później niż dnia 21 października 2011 r., określa plan prac, który podaje się do publicznej wiadomości.

Plan prac określa na następne trzy lata orientacyjną listę grup produktów, które traktowane są priorytetowo przy wprowadzaniu środków wykonawczych.

Plan prac jest okresowo zmieniany przez Komisję po konsultacji z forum konsultacyjnym.

2. Jednakże w okresie przejściowym, kiedy ustalany będzie pierwszy plan prac, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 15 i po konsultacji z forum konsultacyjnym, odpowiednio wprowadza z wyprzedzeniem:

a) środki wykonawcze, poczynając od tych produktów, które zostały określone przez ECPC jako posiadające duży potencjał redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób

oszczędny, takich jak sprzęt grzewczy i służący do grzania wody, systemy o napędzie elektrycznym, oświetlenie i sprzęt biurowy zarówno do użytku domowego, jak i w sektorze usług, urządzenia gospodarstwa domowego, elektronika użytkowa oraz systemy HVAC (ogrzewanie, wentylacja i klimatyzacja); oraz

b) oddzielny środek wykonawczy służący zmniejszeniu strat wynikających ze stosowania trybu czuwania dla danej grupy produktów.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 19 ust. 3.

Artykuł 17

Samoregulacja

Dobrowolne umowy lub inne środki o charakterze samoregulacji przedstawiane jako alternatywa dla środków wykonawczych w kontekście tej dyrektywy są oceniane co najmniej na podstawie załącznika VIII.

Artykuł 18

Forum konsultacyjne

Podczas wykonywania swoich czynności Komisja zapewnia, w odniesieniu do każdego ze środków wykonawczych, zrównoważony udział przedstawicieli państw członkowskich i wszystkich zainteresowanych stron, związanych z omawianym produktem lub grupą produktów, takich jak przedstawiciele branż przemysłowych, w tym MŚP i rzemieślników, związki zawodowe, handlowcy, detaliści, importerzy, organizacje ochrony środowiska i organizacje konsumenckie. Strony te uczestniczą przede wszystkim w określaniu i weryfikacji środków wykonawczych, w analizowaniu skuteczności ustalonych mechanizmów nadzoru rynku oraz w ocenianiu dobrowolnych umów i innych środków samoregulacji. Strony te spotykają się na forum konsultacyjnym. Regulamin forum ustala Komisja.

Artykuł 19

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 20

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady stosowane w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich realizacji. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, uwzględniają zakres niezgodności i ilość sztuk produktów wprowadzonych na rynek wspólnotowy niezgodnych z przepisami. Do dnia 20 listopada 2010 r. państwa członkowskie powiadamiają o tych przepisach Komisję, a następnie bezzwłocznie powiadamiają o wszystkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 21

Przegląd

Nie później niż w 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu skuteczności niniejszej dyrektywy i środków wykonawczych do niej, obejmującego między innymi:

- a) metodologię wskazywania i obejmowania zakresem dyrektywy istotnych parametrów środowiskowych, np. wydajnego korzystania z zasobów, z uwzględnieniem całego cyklu życia produktów;
- b) próg dla środków wykonawczych;
- c) mechanizm nadzoru rynku; oraz
- d) wszelkie właściwe samoregulacje wynikłe z jej wdrożenia.

Po przeprowadzeniu przeglądu i po konsultacji z forum konsultacyjnym, o którym mowa w art. 18, Komisja, uwzględniając szczególnie doświadczenia dotyczące rozszerzonego zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, ocenia w szczególności stosowność rozszerzenia zakresu dyrektywy na produkty niezwiązane z energią w celu znacznego obniżenia wpływu na środowisko przez cały okres życia takich produktów, a w stosownych przypadkach przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski legislacyjne dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 22

Poufność

Wymogi dotyczące przekazywania informacji, o których mowa w art. 11 oraz w załączniku I część 2, przez producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela są proporcjonalne i uwzględniają uzasadniony charakter danych szczególnie chronionych ze względów handlowych.

Artykuł 23

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania artykułów 1–9, 11, 14, 15 i 20 oraz załączników I–V, VII i VIII do dnia 20 listopada 2010 r. Niezwłocznie przekażą Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odesłania do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i sformułowanie takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 24

Uchylenie

Dyrektywa 2005/32/WE, zmieniona dyrektywą wymienioną w załączniku IX część A, traci niniejszym moc bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku IX część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłanie do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku X.

Artykuł 25

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 26

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 października 2009 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Metoda określania ogólnych wymogów dotyczących ekoprojektu

(o których mowa w art. 15 ust. 6)

Ogólne wymogi dotyczące ekoprojektu mają na celu poprawę ekologiczności produktu, skupiając się na jego znaczących aspektach środowiskowych bez określania wartości granicznych. Metoda, o której mowa w niniejszym załączniku musi być stosowana wtedy, gdy niewłaściwe okaże się ustalanie dopuszczalnych granic dla analizowanej grupy produktów. Komisja, sporządzając projekt środka do przedłożenia komitetowi, o którym mowa w art. 19 ust. 1, musi określić w nim istotne aspekty środowiskowe, które muszą być określone w środkach wykonawczych.

Przygotowując środki wykonawcze określające ogólne wymogi dotyczące ekoprojektu zgodnie z art. 15, Komisja musi określić, w sposób właściwy dla produktu objętego środkiem wykonawczym, odpowiednie parametry ekoprojektu spośród wymienionych w części 1, wymogi dotyczące przekazywania informacji spośród wymienionych w części 2 oraz wymogi dla producenta wymienione w części 3.

Część 1. Parametry ekoprojektu dla produktów

1.1. Istotne aspekty środowiskowe muszą być określone w odniesieniu do następujących etapów cyklu życia produktu, o ile odnoszą się do projektu produktu:

- a) wyboru i wykorzystania surowca;
- b) produkcji;
- c) pakowania, transportu i dystrybucji;
- d) instalacji i konserwacji;
- e) użytkowania; oraz
- f) końca przydatności do użycia, oznaczającego stan osiągnięcia przez dany produkt końca pierwotnego użytkowania aż do jego ostatecznego unieszkodliwienia.

1.2. Dla każdego etapu należy dokonać oceny następujących aspektów środowiskowych, jeżeli mają one zastosowanie:

- a) przewidywanego zużycia materiałów, energii i innych zasobów, takich jak słodka woda;
- b) przewidywanych emisji do powietrza, wody lub gleby;
- c) przewidywanego zanieczyszczenia poprzez skutki fizyczne, takie jak hałas, wibracje, promieniowanie, pola elektromagnetyczne;
- d) spodziewanego wytworzenia odpadów materiałowych; oraz
- e) możliwości ponownego wykorzystania, recyklingu i odzyskiwania materiałów lub energii z uwzględnieniem dyrektywy 2002/96/WE.

1.3. Do oceny możliwości poprawy w dziedzinie aspektów środowiskowych zastosowanie muszą mieć odpowiednio w szczególności następujące parametry, uzupełnione w razie potrzeby o inne parametry, o których mowa w pkt 1.2:

- a) masa i objętość produktu;
- b) wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu;
- c) zużycie energii, wody i innych zasobów w trakcie cyklu życia;

- d) wykorzystanie substancji zaklasyfikowanych jako niebezpieczne dla zdrowia lub środowiska zgodnie z dyrektywą Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych ⁽¹⁾, z uwzględnieniem przepisów prawnych dotyczących wprowadzania do obrotu i używania konkretnych substancji, takich jak np. dyrektywa Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych ⁽²⁾ lub dyrektywa 2002/95/WE;
- e) ilość i charakter materiałów koniecznych do prawidłowego użytkowania i konserwacji;
- f) łatwość ponownego wykorzystania i recyklingu wyrażona przez: liczbę stosowanych materiałów i części, stosowanie części standardowych, czas konieczny do demontażu, złożoność narzędzi koniecznych do demontażu, stosowanie norm kodowania części i materiałów w celu identyfikacji części i materiałów nadających się do ponownego wykorzystania i recyklingu (łącznie z oznaczaniem części plastikowych zgodnie z systemem ISO), stosowanie materiałów łatwych do ponownego wykorzystania, łatwy dostęp do innych wartościowych części i materiałów, które mogą zostać ponownie wykorzystane, łatwy dostęp do części i materiałów zawierających substancje niebezpieczne;
- g) wykorzystanie użytych części;
- h) unikanie rozwiązań technicznych szkodliwych dla ponownego wykorzystania i recyklingu części i całych urządzeń;
- i) przedłużenie okresu życia wyrażonego przez: minimalny gwarantowany okres życia, minimalny czas dostępności części zamiennych, modułowość, możliwość uaktualnienia, możliwość naprawy;
- j) ilości wytwarzanych odpadów i ilości wytwarzanych odpadów niebezpiecznych;
- k) emisje do powietrza (gazy cieplarniane, czynniki kwasotwórcze, lotne związki organiczne, substancje niszczące warstwę ozonową, trwałe zanieczyszczenia organiczne, metale ciężkie, pyły drobne i zawieszone) bez uszczerbku dla dyrektywy 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojedźnych nieporuszających się po drogach ⁽³⁾;
- l) emisje do wody (metale ciężkie, substancje mające negatywny wpływ na równowagę tlenową, trwałe zanieczyszczenia organiczne); oraz
- m) emisje do gleby (szczególnie przecieki i wycieki substancji niebezpiecznych podczas fazy używania produktu, a także możliwość wypłukiwania po jego usunięciu w formie odpadów).

Część 2. Wymogi związane z dostarczaniem informacji

W stosownych przypadkach środki wykonawcze mogą wymagać od producenta przekazania informacji, które mogą mieć wpływ na sposób obchodzenia się z produktem, używania go lub ponownego przetwarzania przez osoby inne niż producent. Informacje te mogą zawierać, w stosownych przypadkach:

- a) informacje od projektanta dotyczące procesu produkcji;
- b) informacje dla konsumentów na temat istotnej charakterystyki środowiskowej i działania produktu, towarzyszących produktowi podczas wprowadzania na rynek w celu umożliwienia konsumentowi porównania tych aspektów produktów;
- c) informacje dla konsumentów dotyczących sposobu instalacji, użytkowania i konserwacji produktu w celu zminimalizowania jego wpływu na środowisko oraz zapewnienia optymalnej długości życia, a także sposobu zwracania produktu pod koniec przydatności do użytku oraz, w stosownych przypadkach, informacje o okresie dostępności części zamiennych i możliwościach unowocześniania produktów; oraz
- d) informacje dla placówek zajmujących się obróbką, dotyczących demontażu, recyklingu lub usuwania pod koniec przydatności do życia.

Informacje te powinny znajdować się na samym produkcie, jeśli tylko jest to możliwe.

Informacje te muszą uwzględniać zobowiązania wynikające z innych przepisów Wspólnoty, jak na przykład dyrektywy 2002/96/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, s. 201.

⁽³⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

Część 3. Wymogi w stosunku do producenta

1. Zajmując się aspektami środowiskowymi określonymi w środkach wykonawczych jako tymi, na które znaczny wpływ ma projekt produktu, producenci produktów muszą dokonać oceny modelu produktu w czasie jego cyklu życia w oparciu o realistyczne założenia dotyczące normalnych warunków i przeznaczenia produktu. Inne aspekty środowiskowe mogą zostać zbadane dobrowolnie.

Na bazie tej oceny producenci muszą określić profil ekologiczny produktu. Musi on być oparty na charakterystyce środowiskowej produktu oraz elementach wejściowych/wyjściowych występujących przez cały cykl życia produktu, wyrażonych w mierzalnych wielkościach fizycznych.

2. Producenci muszą wykorzystywać taką ocenę do zbadania alternatywnych rozwiązań projektowych oraz osiągniętej ekologiczności produktu w stosunku do danych stanowiących punkt odniesienia.

Dane stanowiące punkt odniesienia muszą być określone przez Komisję w środku wykonawczym na podstawie informacji zebranych podczas opracowywania środka.

Wybór konkretnego rozwiązania projektowego musi przyczynić się do osiągnięcia uzasadnionej równowagi pomiędzy różnymi aspektami środowiskowymi oraz pomiędzy aspektami środowiskowymi a innymi ważnymi kwestiami, obejmującymi np. bezpieczeństwo i zdrowie, wymogi techniczne dotyczące funkcjonalności, jakość i efektywność, a także aspekty ekonomiczne, obejmujące koszty produkcji i atrakcyjność rynkową, przy zgodności z całym prawodawstwem w tym zakresie.

ZAŁĄCZNIK II

Metoda ustalania szczególnych wymogów dotyczących ekoprojektu

(o których mowa w art. 15 ust. 6)

Celem szczególnych wymogów dotyczących ekoprojektu jest poprawa wybranego aspektu środowiskowego produktu. Mogą one przybierać formę wymogów dotyczących zmniejszenia zużycia danego zasobu, np. ograniczenia używania tego zasobu na poszczególnych etapach cyklu życia danego produktu w odpowiednim zakresie (takich jak ograniczenia zużycia wody w fazie użytkowania lub ilości danego materiału stanowiącego część produktu lub wymóg w odniesieniu do minimalnych ilości materiału odzyskanego w drodze recyklingu).

Przygotowując środki wykonawcze określające szczególne wymogi dotyczące ekoprojektu zgodnie z art. 15, Komisja musi określić w sposób właściwy dla produktu objętego środkiem wykonawczym odpowiednie parametry ekoprojektu spośród tych, o których mowa w załączniku I część 1, i określić poziomy tych wymogów zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2, w następujący sposób:

1. Analiza techniczna, środowiskowa i ekonomiczna musi określić ilość reprezentatywnych modeli danego produktu na rynku oraz określić techniczne opcje poprawy ekologiczności produktu, przy uwzględnieniu ekonomicznego uzasadnienia tych opcji oraz uniknięcia wszelkich istotnych strat w działaniu lub użyteczności dla konsumentów.

Analiza techniczna, środowiskowa i ekonomiczna musi także określić, w odniesieniu do rozważanych aspektów środowiskowych, najlepiej działające produkty oraz technologię dostępną na rynku.

Podczas analizy, a także podczas ustalania wymogów należy uwzględnić funkcjonowanie produktów dostępnych na rynkach międzynarodowych oraz kryteria określone przez ustawodawstwo innych państw.

Na podstawie tej analizy i przy uwzględnieniu wykonalności ekonomicznej i technicznej oraz potencjału poprawy muszą być podejmowane konkretne środki w celu zminimalizowania oddziaływania produktu na środowisko.

Jeżeli chodzi o zużycie energii podczas użytkowania, poziom efektywności energetycznej lub zużycia musi on zostać ustalony w taki sposób, aby koszt cyklu życia reprezentatywnych modeli produktu był minimalny dla użytkowników końcowych, z uwzględnieniem wpływu na inne aspekty środowiskowe. Metoda analizy kosztu cyklu życia wykorzystuje rzeczywistą stopę dyskontową na podstawie danych dostarczonych z Europejskiego Banku Centralnego i realistycznego czasu życia produktu; oparta jest ona na sumie zmian w cenie zakupu (wynikających z różnic w kosztach przemysłowych) i wydatkach operacyjnych, które wynikają z różnych możliwości ulepszeń technicznych reprezentatywnych modeli badanego produktu przez cały czas życia. Wydatki operacyjne pokrywają głównie zużycie energii i dodatkowe nakłady w postaci innych zasobów, takich jak woda lub detergenty.

Analiza wrażliwości obejmująca odpowiednie czynniki takie jak cenę energii lub inne zasoby, koszt surowca lub koszt produkcji, stopy dyskontowe oraz, w stosownym przypadku, zewnętrzne koszty środowiskowe, w tym redukcję emisji gazów cieplarnianych, musi zostać wykonana w celu sprawdzenia, czy istnieją poważne zmiany oraz czy ogólne wnioski są wiarygodne. Wymóg zostanie odpowiednio zmodyfikowany.

Podobną metodologię można zastosować do innych zasobów, takich jak np. woda.

2. W celu opracowania analiz technicznych, środowiskowych i ekonomicznych można wykorzystać informacje dostępne w ramach innych działań Wspólnoty.

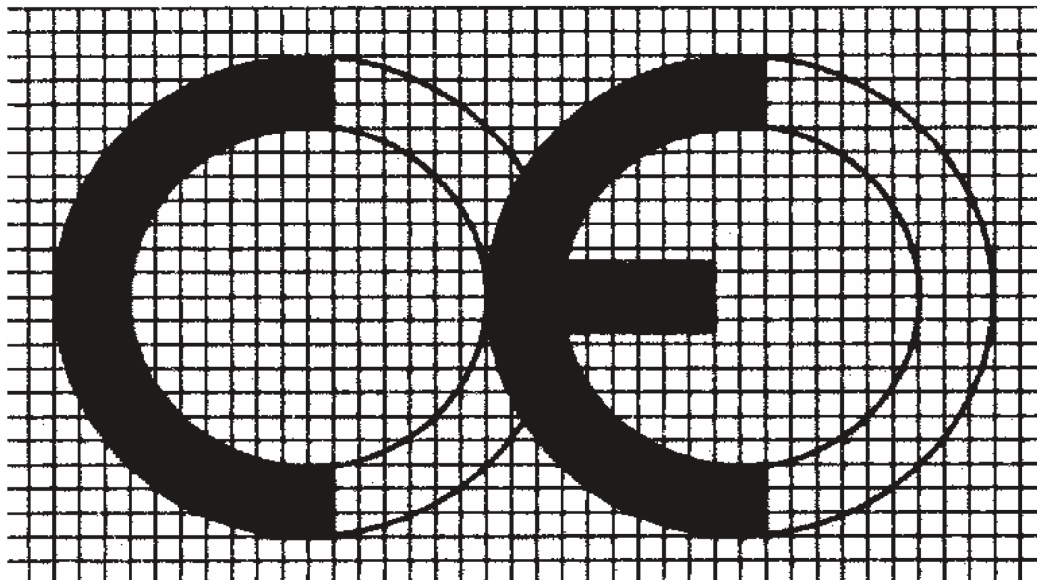
Można też wykorzystać informacje z istniejących programów stosowanych w innych częściach świata do określania szczególnych wymogów dotyczących ekoprojektu produktów będących przedmiotem obrotu z partnerami gospodarczymi Unii Europejskiej.

3. Data wejścia wymogu w życie musi uwzględniać cykl zmiany projektu produktu.

ZAŁĄCZNIK III

Oznakowanie CE

(o którym mowa w art. 5 ust. 2)

Oznakowanie CE musi mieć wysokość co najmniej 5 mm. Jeżeli oznakowanie CE jest zmniejszone lub powiększone, należy zachować proporcje przedstawione na powyższym wyskalowanym rysunku.

Oznakowanie CE musi być umieszczone na produkcie. Jeżeli nie jest to możliwe, musi ono być umieszczone na opakowaniu oraz na towarzyszących dokumentach.

ZAŁĄCZNIK IV

Wewnętrzna kontrola projektu

(o której mowa w art. 8 ust. 2)

1. Niniejszy załącznik opisuje procedurę, w ramach której producent lub jego autoryzowany przedstawiciel wykonujący zobowiązania przewidziane w pkt 2 zapewnia i oświadcza, że produkt spełnia odpowiednie przepisy danego środka wykonawczego. Deklaracja zgodności WE może obejmować jeden lub więcej produktów oraz musi być przechowywana przez producenta.
2. Producent musi sporządzić dokumentację techniczną umożliwiającą ocenę zgodności produktu z wymogami obowiązującego środka wykonawczego.

Dokumentacja musi zawierać w szczególności:

- a) ogólny opis produktu oraz jego przeznaczenie;
 - b) wyniki odpowiednich analiz oceny środowiskowej wykonanych przez producenta lub odniesienia do literatury lub analiz przypadków dotyczących oceny środowiskowej, które są wykorzystywane przez producenta w ocenie, dokumentowaniu i określaniu rozwiązań dotyczących projektu produktu;
 - c) profil ekologiczny, jeśli jest wymagany przez środek wykonawczy;
 - d) elementy charakterystyki projektu produktu związane z aspektami środowiskowymi projektu produktu;
 - e) wykaz odpowiednich norm, o których mowa w art. 10, zastosowanych w pełni lub częściowo, a także opis rozwiązań przyjętych w celu spełnienia wymogów obowiązującego środka wykonawczego, jeżeli normy, o których mowa w art. 10, nie zostały zastosowane lub jeżeli normy te nie obejmują w całości wymogów obowiązującego środka wykonawczego;
 - f) kopia informacji dotyczących aspektów środowiskowych projektu produktu, przekazanych zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 2; oraz
 - g) wyniki przeprowadzonych pomiarów związanych z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, w tym dane na temat zgodności tych pomiarów z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, określonymi w odpowiednim środku wykonawczym.
3. Producent musi podjąć wszystkie działania konieczne do zapewnienia, że produkt został wyprodukowany zgodnie z charakterystyką projektu, o której mowa w pkt 2, oraz z wymogami środka, który ma do niego zastosowanie.

ZAŁĄCZNIK V

System zarządzania służący ocenie zgodności

(o którym mowa w art. 8 ust. 2)

1. Niniejszy załącznik opisuje procedurę, zgodnie z którą producent spełniający zobowiązania zawarte w pkt 2 zapewnia i oświadcza, że produkt spełnia wymogi obowiązującego środka wykonawczego. Deklaracja zgodności WE może obejmować jeden lub więcej produktów oraz musi być przechowywana przez producenta.
2. System zarządzania można wykorzystać do oceny zgodności danego produktu, pod warunkiem że producent wdroży elementy środowiskowe określone w pkt 3.
3. Elementy środowiskowe systemu zarządzania
Niniejszy punkt opisuje elementy systemu zarządzania oraz procedury, za pomocą których producent może wykazać, że produkt jest zgodny z wymogami obowiązującego środka wykonawczego.
- 3.1. Polityka dotycząca ekologiczności produktów

Producent musi być w stanie wykazać zgodność z wymogami obowiązującego środka wykonawczego. Producent musi być także w stanie przedstawić podstawy określania i oceny celów i wskaźników ekologiczności produktu, mając na celu poprawę całkowitej ekologiczności produktu.

Wszystkie środki przyjęte przez producenta w procesie projektowania i produkcji w celu poprawy ekologiczności produktu oraz ustalenia jego profilu ekologicznego, jeśli jest on wymagany przez środek wykonawczy, muszą zostać udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie pisemnych procedur i instrukcji.

Procedury i instrukcje muszą obejmować w szczególności odpowiedni opis:

- a) listy dokumentów, które muszą zostać sporządzone, aby wykazać zgodność produktu, i które – w stosownym przypadku – muszą zostać udostępnione;
- b) celów i wskaźników ekologiczności produktów oraz struktury organizacyjnej, odpowiedzialności, uprawnień zarządu i alokacji zasobów w odniesieniu do ich wdrożenia i utrzymania;
- c) kontroli i testów do wykonania po zakończeniu procesu produkcji w celu sprawdzenia cech produktów względem wskaźników ich ekologiczności;
- d) procedur kontroli i uaktualniania wymaganej dokumentacji; oraz
- e) metody weryfikacji wdrażania i skuteczności środowiskowych elementów systemu zarządzania.

3.2. Planowanie

Producent musi ustanowić i będzie utrzymywał:

- a) procedury dotyczące ustalenia profilu ekologicznego produktu;
- b) cele i wskaźniki ekologiczności produktów, które uwzględniają opcje technologiczne oraz wymogi techniczne i ekonomiczne; oraz
- c) program dotyczący osiągnięcia tych celów.

3.3. Wdrożenie i dokumentacja

3.3.1. Dokumentacja dotycząca systemu zarządzania musi w szczególności być zgodna z następującymi wymogami:

- a) zadania i upoważnienia muszą być zdefiniowane i udokumentowane w celu zapewnienia ekologiczności produktu i sprawozdawczości w zakresie jego działania w celu oceny i udoskonalania;
- b) dokumenty muszą być ustanowione ze wskazaniem kontroli projektu i wdrażanych technik weryfikacji oraz procesów i systematycznych działań stosowanych podczas projektowania produktu; oraz
- c) producent musi określić i przechowywać informacje w celu opisanego głównych środowiskowych elementów systemu zarządzania i procedur kontroli wszystkich wymaganych dokumentów.

3.3.2. Dokumentacja dotycząca produktu musi zawierać w szczególności:

- a) ogólny opis produktu oraz jego przeznaczenie;
- b) wyniki odpowiednich analiz oceny środowiskowej wykonanych przez producenta lub odniesienia do literatury lub analiz przypadków dotyczących oceny środowiskowej, które są wykorzystywane przez producenta w ocenie, dokumentowaniu i określaniu rozwiązań dotyczących projektu produktu;
- c) profil ekologiczny, jeśli jest wymagany przez środek wykonawczy;
- d) dokumenty opisujące wyniki wykonanych pomiarów w zakresie wymogów dotyczących ekoprojektu, w tym dane dotyczące zgodności tych wyników z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, określonymi w obowiązującym środku wykonawczym;
- e) producent musi określić charakterystykę, wskazując w szczególności zastosowane normy; jeżeli normy, o których mowa w art. 10, nie zostały zastosowane lub jeżeli nie obejmują one w całości wymogów odpowiedniego środka wykonawczego – środki zastosowane do zapewnienia zgodności; oraz
- f) kopię informacji dotyczących środowiskowych aspektów projektu produktu, które są podawane zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 2.

3.4. Kontrola i działania korygujące

3.4.1. Producent musi:

- a) podjąć wszystkie działania konieczne do zapewnienia, że produkt zostanie wytworzony zgodnie ze specyfikacją projektu oraz z wymogami środka wykonawczego, który ma do niego zastosowanie;
 - b) stanowi i stosuje procedury w celu badania i obsługi niezgodności, a także wdrażania zmian w udokumentowanych procedurach wynikających z działań korygujących; oraz
 - c) co najmniej raz na trzy lata producent wykonuje pełny wewnętrzny audyt systemu zarządzania z uwzględnieniem jego elementów środowiskowych.
-

ZAŁĄCZNIK VI

Deklaracja zgodności WE

(o której mowa w art. 5 ust. 3)

Deklaracja zgodności WE musi zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i adres producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela;
 - 2) opis modelu wystarczający do jednoznacznej identyfikacji;
 - 3) w stosownych przypadkach, odniesienia do zastosowanych zharmonizowanych norm;
 - 4) w stosownych przypadkach, inne zastosowane normy i specyfikacje techniczne;
 - 5) w stosownych przypadkach, odniesienia do innego prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego umieszczania znaku CE; oraz
 - 6) identyfikację i podpis osoby upoważnionej do składania oświadczeń woli w imieniu producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Treść środków wykonawczych

(o których mowa w art. 15 ust. 8)

Środek wykonawczy musi określać w szczególności:

- 1) szczegółową definicję typu/typów produktu/produktów, których dotyczy dany środek;
 - 2) wymóg/wymogi dotyczące ekoprojektu właściwego produktu/właściwych produktów, datę/daty wdrożenia, wszelkie środki i okresy podzielone na etapy lub przejściowe;
 - a) w przypadku ogólnych wymogów dotyczących ekoprojektu, odpowiednie fazy i aspekty wybrane spośród tych, o których mowa w załączniku I pkt 1.1 i 1.2, wraz z przykładami parametrów wybranych spośród tych, o których mowa w załączniku I sekcja 1.3, jako wytyczne oceny poprawy w odniesieniu do określonych aspektów środowiskowych;
 - b) w przypadku szczególnego wymogu/szczególnych wymogów dotyczącego/dotyczących ekoprojektu, jego/ich poziom/poziomy;
 - 3) parametry ekoprojektu, o których mowa w załączniku I część 1, dla których nie są konieczne żadne wymogi dotyczące ekoprojektu;
 - 4) wymogi dotyczące instalacji produktu, jeżeli ma to bezpośrednie znaczenie dla rozpatrywanej ekologiczności produktu;
 - 5) normy pomiarowe lub metody pomiarów do wykorzystania; w miarę dostępności muszą być stosowane zharmonizowane normy, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 - 6) dane do oceny zgodności na podstawie decyzji 93/465/EWG;
 - a) jeżeli moduł(-y) do zastosowania jest (są) inne niż moduł A, czynniki prowadzące do wyboru tej szczególnej procedury;
 - b) w odpowiednim przypadku, kryteria zatwierdzenia lub certyfikacji stron trzecich.
- Jeżeli inne moduły zostały ustanowione w innych wymogach dotyczących oznakowania CE dla tego samego produktu, moduł zdefiniowany w środku wykonawczym musi być nadrzędny w stosunku do danego wymogu;
- 7) wymogi dotyczące informacji, jakie mają być przedstawiane przez producentów, w szczególności w odniesieniu do elementów dokumentacji technicznej, które potrzebne są dla ułatwienia kontroli zgodności produktu ze środkiem wykonawczym;
 - 8) czas trwania okresu przejściowego, w trakcie którego państwa członkowskie muszą zezwolić na wprowadzenie do obrotu lub użytkowania tych produktów, które spełniają przepisy obowiązujące na ich terytorium w dniu przyjęcia środka wykonawczego;
 - 9) datę oceny i ewentualnych zmian środka wykonawczego, z uwzględnieniem szybkości postępu technicznego.

ZAŁĄCZNIK VIII

Samoregulacja

(o której mowa w art. 17)

Poza podstawowym wymogiem prawnym stwierdzającym, że inicjatywy samoregulacji muszą być zgodne ze wszystkimi postanowieniami Traktatu (a zwłaszcza z zasadami rynku wewnętrznego i konkurencji), a także ze zobowiązaniami międzynarodowymi Wspólnoty, w tym również z wielostronnymi normami handlowymi, następująca niewyczerpująca lista kryteriów może zostać wykorzystana do oceny dopuszczalności inicjatyw samoregulacji jako alternatywy środka wykonawczego w świetle niniejszej dyrektywy:

1. Możliwości udziału

Inicjatywy samoregulacji muszą być otwarte na udział podmiotów z krajów trzecich, zarówno w fazie przygotowawczej, jak i w fazie realizacji.

2. Wartość dodana

Inicjatywy samoregulacji muszą przynieść wartość dodaną (w stosunku do sytuacji bieżącej), przekładając się na poprawę ekologiczności danego produktu.

3. Reprezentatywność

Przedsiębiorstwa i ich związki uczestniczące w działaniu samoregulacyjnym muszą stanowić będą znaczną większość danego sektora gospodarczego, przy jak najmniejszej liczbie wyjątków. Należy dbać o przestrzeganie zasad konkurencji.

4. Mierzalne i rozłożone w czasie cele

Cele wyznaczone przez zainteresowane strony muszą być określone w sposób jasny i precyzyjny w odniesieniu do dobrze określonej sytuacji bazowej. Jeżeli inicjatywa samoregulacji jest długofalowa, musi ona przewidywać cele pośrednie. Powinna istnieć możliwość prowadzenia kontroli przestrzegania celów (i celów pośrednich) w sposób niedrogi i wiarygodny, poprzez zastosowanie jasnych i niezawodnych wskaźników. Opracowanie takich wskaźników muszą ułatwiać dane pochodzące z badań naukowych oraz informacje podstawowe o charakterze naukowym i technicznym.

5. Udział społeczeństwa obywatelskiego

Dla zapewnienia przejrzystości inicjatywy samoregulacji muszą być upubliczniane, zwłaszcza przez Internet oraz inne elektroniczne środki upowszechniania informacji.

Ten sam wymóg dotyczy również tymczasowych i końcowych sprawozdań monitorujących. Zainteresowane podmioty, w tym państwa członkowskie, przedsiębiorstwa, organizacje pozarządowe zajmujące się ochroną środowiska oraz stowarzyszenia konsumentów, muszą być zaproszone do wyrażenia opinii na temat inicjatywy samoregulacji.

6. Nadzór i sprawozdawczość

Inicjatywy samoregulacji muszą obejmować dobrze przygotowany system nadzoru, który jasno określa zadania przedsiębiorstw i niezależnych kontrolerów. Służby Komisji, w partnerstwie ze stronami inicjatywy samoregulacji, muszą być zaproszone do nadzorowania realizacji celów.

Plan nadzoru i sprawozdawczości musi być szczegółowy, przejrzysty i obiektywny. Do służb Komisji, wspomaganych przez komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1, należy ocena, czy cele dobrowolnej umowy lub innego środka samoregulacji zostały spełnione.

7. Opłacalność administrowania inicjatywą samoregulacji

Koszty administrowania inicjatywą samoregulacji, zwłaszcza w zakresie nadzoru, nie mogą powodować obciążeń administracyjnych, które byłyby nieproporcjonalne do celów oraz do innych istniejących instrumentów polityki.

8. Zrównoważony charakter

Inicjatywy samoregulacji muszą być zgodne z celami strategicznymi niniejszej dyrektywy, a zwłaszcza z podejściem zintegrowanym, jak również z wymiarem ekonomicznym i społecznym zrównoważonego rozwoju. Należy uwzględnić interesy w zakresie ochrony konsumentów, mianowicie zdrowie, jakość życia i interesy ekonomiczne.

9. Spójność zachęt

Jest mało prawdopodobne, że inicjatywy samoregulacji przyniosą spodziewane skutki, jeżeli inne czynniki i zachęty – presja rynkowa, system podatkowy, ustawodawstwo krajowe – wysyłają uczestnikom inicjatyw samoregulacji sprzeczne sygnały. Spójność polityki pod tym względem jest nieodzowna i należy ją brać pod uwagę przy ocenie skuteczności inicjatywy.

ZAŁĄCZNIK IX**CZĘŚĆ A****Uchylona dyrektywa wraz z wykazem jej kolejnych zmian**

(o której mowa w art. 24)

Dyrektywa 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29)

Dyrektywa 2008/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 48)

jedynie art. 1

CZĘŚĆ B**Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego**

(o których mowa w art. 24)

Dyrektywa	Termin transpozycji
2005/32/WE	11 sierpnia 2007 r.
2008/28/WE	—

ZAŁĄCZNIK X

Tabela korelacji

Dyrektywa 2005/32/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1–20	art. 1–20
art. 21	—
art. 22	—
art. 23	art. 21
art. 24	art. 22
art. 25	—
—	art. 23
—	art. 24
art. 26	art. 25
art. 27	art. 26
załączniki I–VIII	załączniki I–VIII
—	załącznik IX
—	załącznik X

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/126/WE**z dnia 21 października 2009 r.****w sprawie odzyskiwania oparów paliwa na etapie II podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzja 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽³⁾ określiła konieczność zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza do poziomów, które zminimalizują szkodliwe skutki dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

(2) W podpisanym w Genewie protokole dotyczącym kontroli emisji lotnych związków organicznych (LZO) lub ich przepływów o charakterze transgranicznym określono cele w zakresie zmniejszenia emisji lotnych związków organicznych, a w podpisanym w Goteborgu protokole dotyczącym przeciwdziałania zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej ⁽⁴⁾ określono poziomy emisji dla czterech substancji zanieczyszczających: dwutlenku siarki, tlenków azotu, LZO i amoniaku oraz wprowadzono wymóg stosowania najlepszych dostępnych technik w celu utrzymania emisji na niskim poziomie.

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy ⁽⁵⁾ określa

cele dotyczące jakości powietrza w odniesieniu do ozonu w warstwie przyziemnej i benzenu, a dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza ⁽⁶⁾ określa krajowe poziomy emisji dla LZO przyczyniających się do powstawania ozonu w warstwie przyziemnej. Emisja LZO, w tym oparów paliwa, w jednym państwie członkowskim może przyczynić się do problemów związanych z jakością powietrza w innych państwach członkowskich.

(4) Ozon jest także gazem cieplarnianym i przyczynia się do ocieplenia atmosfery i zmian klimatu.

(5) Dyrektywa 94/63/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie kontroli emisji lotnych związków organicznych (LZO) wynikających ze składowania paliwa i jego dystrybucji z terminali do stacji paliw ⁽⁷⁾ (odzyskiwanie oparów paliwa na etapie I) ma na celu odzyskiwanie oparów paliwa emitowanych przy składowaniu i dystrybucji paliw między terminalami a stacjami paliw.

(6) Opary paliwa emitowane są również podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw i powinny być odzyskiwane w sposób zgodny z przepisami dyrektywy 94/63/WE.

(7) W celu ograniczenia emisji LZO opracowano i wdrożono wiele instrumentów wspólnotowych. Konieczne są jednakże dalsze działania zmierzające do realizacji celów związanych ze zdrowiem i środowiskiem, określonych w szóstym wspólnotowym programie działań w zakresie środowiska naturalnego i dyrektywie 2001/81/WE.

(8) W celu ograniczenia cyklu życia emisji gazów cieplarnianych pochodzących z paliw używanych w transporcie drogowym dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych ⁽⁸⁾ umożliwi od dnia 1 stycznia 2011 r. wprowadzanie na rynek benzyny zawierającej większą niż wcześniej ilość biopaliw. Może to doprowadzić do wzrostu emisji LOZ, spowodowanego posiadaniem przez państwa członkowskie możliwości stosowania ograniczonych odstępstw od wymogów dotyczących ciśnienia oparów, zawartych w tej dyrektywie.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 13 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 24 września 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 179 z 17.7.2003, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 22.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 24.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

- (9) Istniejące stacje paliw mogą wymagać dostosowania istniejącej infrastruktury i lepiej jest instalować urządzenia do odzyskiwania oparów podczas wykonywania gruntownej przebudowy systemu zaopatrzenia w paliwo (tzn. znacznych zmian lub znacznej odnowy infrastruktury stacji paliw, w szczególności zbiorników i przewodów), gdyż znacznie zmniejsza to koszty koniecznych dostosowań. Natomiast większe istniejące stacje mają większe zdolności dostosowawcze i powinny one zainstalować urządzenia do odzyskiwania oparów paliwa wcześniej, zważywszy na to, że stacje te w większym stopniu przyczyniają się do emisji. Nowe stacje paliw mogą wprowadzić urządzenia do odzyskiwania oparów paliwa na etapie projektowania i budowy stacji paliw, a więc mogą niezwłocznie zainstalować te urządzenia.
- (10) Zbiorniki na paliwo nowych pojazdów silnikowych nie zawierają oparów paliwa. Stosowne jest zatem zastosowanie odstępstwa w przypadku pierwszego tankowania takich pojazdów.
- (11) Pomimo że wiele państw członkowskich posiada krajowe wymogi dotyczące systemów odzyskiwania oparów paliwa na etapie II, nie istnieją przepisy na szczeblu wspólnotowym. Z tego powodu należy ustalić jednakowy minimalny poziom odzysku oparów paliwa w celu osiągnięcia większych korzyści dla środowiska oraz ułatwienia handlu urządzeniami do odzyskiwania oparów paliwa.
- (12) W celu zapewnienia rzeczywistego zmniejszenia emisji w wyniku stosowania wszystkich zainstalowanych urządzeń do odzyskiwania oparów paliwa na etapie II należy przeprowadzać okresowe kontrole tych urządzeń. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że kontrole są przeprowadzane przez jeden lub więcej następujących podmiotów: służby kontroli urzędowej, sam operator lub strona trzecia. W przypadku kontroli urzędowych państwa członkowskie powinny uwzględniać zalecenie 2001/331/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. przewidujące minimalne kryteria kontroli w zakresie ochrony środowiska w państwach członkowskich ⁽¹⁾.
- (13) Urządzenia do odzyskiwania oparów paliwa na etapie II powinny być regularnie testowane. Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) powinien zostać zachęcony do opracowania zharmonizowanych metod testowania.
- (14) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz zapewnić ich wykonanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, ponieważ nieprzestrzeganie przepisów może spowodować szkody dla zdrowia ludzkiego i środowiska.
- (15) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelację pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transportu, oraz do podania ich do wiadomości publicznej.
- (16) Ponieważ niniejsza dyrektywa jest przyjęta na podstawie art. 175 Traktatu, nie stanowi ona przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub ustanowieniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych zgodnych z Traktatem. Zgodnie z art. 176 Traktatu państwa członkowskie muszą notyfikować wszelkie takie środki Komisji.
- (17) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.
- (18) Komisji należy przyznać w szczególności uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych w zakresie zharmonizowanych metod i norm. W związku z tym, że środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie o nowe elementy inne niż istotne, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (19) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zmniejszenie emisji oparów paliwa do atmosfery, nie może zostać w dostatecznym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki mające na celu zmniejszenie ilości oparów paliwa emitowanych do atmosfery podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw.

⁽¹⁾ Dz.U. L 118 z 27.4.2001, s. 41.

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Artykuł 2**Definicje**

Dla celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „paliwo” oznacza paliwo zdefiniowane w art. 2 lit. a) dyrektywy 94/63/WE;
- 2) „opary paliwa” oznaczają wszelkie związki gazowe parujące z paliwa;
- 3) „stacja paliw” oznacza stację paliw zdefiniowaną w art. 2 lit. f) dyrektywy 94/63/WE;
- 4) „istniejąca stacja paliw” oznacza stację paliw, którą zbudowano lub dla której indywidualną decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie na budowę lub zezwolenie na działalność wydano przed dniem 1 stycznia 2012 r.;
- 5) „nowa stacja paliw” oznacza stację paliw, którą zbudowano lub dla której indywidualną decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie na budowę lub zezwolenie na działalność wydano w lub po dniu 1 stycznia 2012 r.;
- 6) „system odzyskiwania oparów paliwa na etapie II” oznacza urządzenie do odzyskiwania oparów paliwa ulatniających się z baku paliwa pojazdu silnikowego podczas tankowania na stacji paliw, które przekazuje te opary do zbiornika na stacji paliw lub do dystrybutora benzyny w celu sprzedaży;
- 7) „wydajność wychwyty oparów paliwa” oznacza wyrażoną w procentach ilość oparów paliwa wychwyconą przez system odzyskiwania oparów paliwa na etapie II w porównaniu z ilością oparów paliwa, które w przypadku braku tego systemu zostałyby wyemitowane do atmosfery;
- 8) „stosunek oparów do paliwa” oznacza stosunek objętości oparów paliwa w ciśnieniu atmosferycznym przechodzących przez system odzyskiwania oparów paliwa na etapie II do objętości wydanego paliwa;
- 9) „przepustowość” oznacza całkowitą roczną ilość paliwa wyładowanego z ruchomych cystern na stacji paliw.

Artykuł 3**Stacje paliw**

1. Państwa członkowskie zapewniają wyposażenie każdej nowej stacji paliw w system odzyskiwania oparów paliwa na etapie II, jeżeli:
 - a) jej rzeczywista lub planowana przepustowość przekracza 500 m³ rocznie; lub

- b) jej rzeczywista lub planowana przepustowość przekracza 100 m³ rocznie, a stacja jest zlokalizowana w dzielnicach stale zamieszkałych lub strefach pracy.

2. W przypadku każdej istniejącej stacji paliw, która poddawana jest gruntownej przebudowie, państwa członkowskie zapewniają wyposażenie jej podczas przebudowy w system odzyskiwania oparów paliwa na etapie II, jeżeli:

- a) jej rzeczywista lub planowana przepustowość przekracza 500 m³ rocznie; lub

- b) jej rzeczywista lub planowana przepustowość przekracza 100 m³ rocznie, a stacja jest zlokalizowana w dzielnicach stale zamieszkałych lub strefach pracy.

3. Państwa członkowskie zapewniają wyposażenie w system odzyskiwania oparów paliwa na etapie II każdej istniejącej stacji paliw o przepustowości przekraczającej 3 000 m³ rocznie nie później niż do dnia 31 grudnia 2018 r.

4. Ust. 1, 2 i 3 nie mają zastosowania do stacji paliw wyłącznie wykorzystywanych w związku z produkcją i dostarczaniem nowych pojazdów silnikowych.

Artykuł 4**Minimalny poziom odzysku oparów paliwa**

1. Państwa członkowskie zapewniają, począwszy od daty, od której systemy odzyskiwania oparów paliwa na etapie II stają się obowiązkowe na mocy art. 3, wydajność wychwyty oparów paliwa takich systemów na poziomie równym lub większym niż 85 %, w oparciu o potwierdzenie producenta zgodnie z odpowiednimi europejskimi normami technicznymi lub procedurami homologacji typu, o których mowa w art. 8 lub, jeżeli nie istnieją tego rodzaju normy lub procedury, z wszelkimi odpowiednimi normami krajowymi.

2. Począwszy od daty, od której systemy odzyskiwania oparów paliwa na etapie II stają się obowiązkowe na mocy art. 3, w przypadku, kiedy odzyskane opary paliwa przekazywane są do zbiornika na stacji paliw, stosunek oparów do paliwa mieści się w przedziale od 0,95 do 1,05 włącznie.

Artykuł 5**Kontrole okresowe i informowanie konsumentów**

1. Państwa członkowskie zapewniają, by wydajność wychwyty oparów paliwa funkcjonujących systemów odzyskiwania oparów paliwa na etapie II była testowana co najmniej raz na rok albo przez sprawdzenie, czy stosunek oparów do paliwa w warunkach symulowania przepływu paliwa jest zgodny z art. 4 ust. 2, albo jakąkolwiek inną stosowną metodą.

2. W przypadku zainstalowania automatycznego systemu monitorowania, państwa członkowskie zapewniają testowanie wydajności wychwyty oparów paliwa co najmniej raz na trzy lata. Każdy taki automatyczny system monitorowania automatycznie wykrywa usterki w prawidłowym funkcjonowaniu systemu odzyskiwania oparów paliwa na etapie II oraz samego systemu monitorowania, sygnalizuje usterki operatorowi stacji paliw i automatycznie zatrzymuje przepływ paliwa z wadliwego dystrybutora, jeśli usterka nie zostanie naprawiona w ciągu 7 dni.

3. W przypadku zainstalowania na stacji paliw systemu odzyskiwania oparów paliwa na etapie II państwa członkowskie zapewniają, by na dystrybutorze paliwa lub w jego pobliżu umieszczony był znak, naklejka lub inne powiadomienie informujące konsumentów o tym fakcie.

Artykuł 6

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszać. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia 1 stycznia 2012 r. oraz powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych przepisów.

Artykuł 7

Przegląd

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja dokonuje przeglądu wdrażania niniejszej dyrektywy, a w szczególności:

- a) pułapu 100 m³ rocznie, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 3 ust. 2 lit. b) niniejszej dyrektywy oraz w art. 6 ust. 3 dyrektywy 94/63/WE;
- b) rejestru zgodności funkcjonujących systemów odzyskiwania oparów paliwa na etapie II; oraz
- c) potrzeby instalacji automatycznego systemu monitorowania.

Wyniki tego przeglądu Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem legislacyjnym.

Artykuł 8

Dostosowania techniczne

Zharmonizowane metody i normy mogą zostać przyjęte na potrzeby art. 4 i 5. W razie potrzeby zapewnienia spójności z wszelkimi odpowiednimi normami opracowanymi przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) artykuły te, z wyjątkiem wydajności wychwyty oparów paliwa oraz

stosunku oparów do paliwa wyszczególnionych w art. 4 oraz przedziałów czasowych określonych w art. 5, mogą zostać dostosowane do postępu technicznego.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Artykuł 9

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspierana przez komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 10

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 2012 r. Tekst tych przepisów przekazują niezwłocznie Komisji.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 12

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 października 2009 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 27 października 2009 r.

w sprawie mianowania do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego członka z Włoch

(2009/797/WE, Euratom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 259,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę
Energii Atomowej, w szczególności jego art. 167,

uwzględniając decyzje Rady: 2006/524/WE, Euratom ⁽¹⁾
i 2006/651/WE, Euratom ⁽²⁾,

uwzględniając wniosek rządu Włoch,

uwzględniając opinię Komisji,

a także mając na uwadze, że stanowisko członka Europejskiego
Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zwolniło się w związku
z wygaśnięciem mandatu Susanny FLORIO,

Artykuł 1

Na stanowisko członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na pozostały okres kadencji, czyli do dnia 20 września 2010 r., zostaje mianowany Stefano PALMIERI, responsabile dell'area di ricerca Sviluppo locale e politica industriale dell'IRES CGIL – Istituto di ricerche economiche e sociali Confederazione generale italiana del lavoro (grupa II – grupa pracowników).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 27 października 2009 r.

W imieniu Rady

C. BILDT

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 207 z 28.7.2006, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 269 z 28.9.2006, s. 13.

DECYZJA RADY
z dnia 27 października 2009 r.
w sprawie mianowania do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego członka
z Niderlandów

(2009/798/WE, Euratom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 259,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę
Energii Atomowej, w szczególności jego art. 167,

uwzględniając decyzję Rady 2006/651/WE, Euratom ⁽¹⁾,

uwzględniając wniosek rządu Niderlandów,

uwzględniając opinię Komisji,

a także mając na uwadze, że stanowisko członka Europejskiego
Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zwolniło się w związku
z wygaśnięciem mandatu J.W. VAN DEN BRAAKA,

Artykuł 1

Na stanowisko członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na pozostały okres kadencji, czyli do dnia 20 września 2010 r., zostaje mianowana – wskazana przez holenderskiego ministra gospodarki – pani J.A. VAN DEN BANDT-STEL, permanent gedelegeerde VNO-NCW te Brussel (grupa I – grupa pracodawców).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 27 października 2009 r.

W imieniu Rady

C. BILDT

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 28.9.2006, s. 13.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 29 października 2009 r.

zmieniająca decyzję 2002/994/WE dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 8243)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/799/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁽¹⁾, w szczególności jej art. 22 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 2002/994/WE z dnia 20 grudnia 2002 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin⁽²⁾ ma zastosowanie do wszystkich produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin i przeznaczonych do spożycia przez ludzi lub na paszę.
- (2) Zgodnie z art. 3 wspomnianej decyzji państwa członkowskie mają obowiązek zezwolić na przywóz produktów wymienionych w części II załącznika do tej decyzji, do których dołączony jest dokument z deklaracją właściwych władz Chin stwierdzający, że każda przesyłka była poddana przed wysyłką testom chemicznym w celu upewnienia się, że przedmiotowe produkty nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi. Test taki wykonuje się w szczególności w celu wykrycia obecności chloramfenikolu oraz nitrofuranu i jego metabolitów.
- (3) Decyzją Komisji 2008/772/WE z dnia 1 października 2008 r. zmieniającą decyzję 2004/432/WE w sprawie zatwierdzenia przedłożonych przez państwa trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE planów w zakresie kontroli pozostałości⁽³⁾ zmieniono decyzję Komisji 2004/432/WE⁽⁴⁾ w celu uwzględnienia planu w zakresie kontroli pozostałości odnośnie do jaj przeznac-

zonych na wywóz do Wspólnoty, który przedłożyły właściwe władze Chin.

- (4) Należy zatem włączyć jaja i produkty jajeczne do wykazu produktów określonego w części II załącznika do decyzji 2002/994/WE oraz należy odpowiednio zmienić tę decyzję.
- (5) Zezwolenie na przywóz jaj i produktów jajecznych z Chin do Wspólnoty nie narusza innych środków sanitarnych przyjętych ze względu na zdrowie publiczne lub zdrowie zwierząt.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W części II załącznika do decyzji 2002/994/WE dodaje się tiret w brzmieniu:

„— jaja i produkty jajeczne”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 października 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 348 z 21.12.2002, s. 154.

⁽³⁾ Dz.U. L 263 z 2.10.2008, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 154 z 30.4.2004, s. 44.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 października 2009 r.

zmieniająca decyzję 2004/432/WE w sprawie zatwierdzenia przedłożonych przez państwa trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE planów w zakresie kontroli pozostałości

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 8347)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/800/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylającą dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG⁽¹⁾, w szczególności jej art. 29 ust. 1 akapit czwarty,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 96/23/WE ustanowiono środki monitorowania substancji i grup pozostałości wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy. Na mocy dyrektywy 96/23/WE ujęcie danego kraju i zachowanie go w wykazach krajów trzecich, z których zezwala się państwom członkowskim na przywóz zwierząt i produktów podstawowych pochodzenia zwierzęcego objętych tą dyrektywą, zależy od przedłożenia przez kraje trzecie, których to dotyczy, planu określającego oferowane przez nie gwarancje w odniesieniu do kontrolowania grup pozostałości i substancji wymienionych w tym załączniku. Plany te mają być uaktualniane na wniosek Komisji, zwłaszcza gdy niektóre kontrole wskażą na taką konieczność.
- (2) W decyzji Komisji 2004/432/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zatwierdzenia przedłożonych przez państwa trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE planów w zakresie kontroli pozostałości⁽²⁾ zatwierdzono plany w zakresie kontroli pozostałości w odniesieniu do wymienionych w wykazie zwierząt i podstawowych produktów pochodzenia zwierzęcego przedłożone przez niektóre kraje trzecie wymienione w załączniku do tej decyzji.
- (3) Belize, Kamerun i Polinezja Francuska przedłożyły Komisji plany w zakresie kontroli pozostałości w odniesieniu do miodu. Ocena tych planów oraz dodatkowe informacje otrzymane przez Komisję stanowią wystarczające gwarancje dotyczące planów w zakresie kontroli pozostałości w odniesieniu do miodu przedstawionych przez te kraje trzecie. Produkt ten powinien

zatem zostać ujęty we wpisie dotyczącym każdego z tych krajów w wykazie zawartym w załączniku do decyzji 2004/432/WE.

- (4) We wpisie dotyczącym Czarnogóry w wykazie zawartym w załączniku do decyzji 2004/432/WE ujęte są obecnie bydło, owce/kozy, trzoda chlewna, konie i miód. Wykaz ten jest tymczasowy, w oczekiwaniu na dalsze informacje dotyczące pozostałości.
- (5) Czarnogóra przedłożyła Komisji aktualizowany plan w zakresie kontroli pozostałości odnośnie do bydła, owiec/kóz, trzody chlewnej, drobiu, produktów akwakultury, jaj i miodu. Ocena tego planu oraz dodatkowe informacje otrzymane przez Komisję zapewniają wystarczające gwarancje dotyczące planu w zakresie kontroli pozostałości w odniesieniu do bydła, owiec/kóz, trzody chlewnej i miodu. Produkty te powinny być nadal ujęte we wpisie dotyczącym Czarnogóry w wykazie zawartym w załączniku do decyzji 2004/432/WE, zaś informacja o tymczasowym charakterze tego wpisu powinna zostać usunięta.
- (6) Ocena tego planu oraz dodatkowe informacje otrzymane przez Komisję zapewniają ponadto wystarczające gwarancje dotyczące planu w zakresie kontroli pozostałości w odniesieniu do drobiu, zwierząt akwakultury i jaj. Produkty te powinny zatem zostać ujęte we wpisie dotyczącym Czarnogóry w wykazie zawartym w załączniku do decyzji 2004/432/WE.
- (7) Aktualizowany plan w zakresie kontroli pozostałości przedłożony Komisji przez Czarnogórę nie obejmuje koni. Należy zatem usunąć odniesienie do koni z wpisu dotyczącego tego kraju trzeciego w wykazie zawartym w załączniku do decyzji 2004/432/WE.
- (8) We wpisie dotyczącym Seszeli w wykazie w załączniku do decyzji 2004/432/WE ujęte są obecnie produkty akwakultury, lecz Seszele nie przedłożyły Komisji planu w zakresie kontroli pozostałości w odniesieniu do tych produktów na 2009 r. Należy więc usunąć odniesienie do produktów akwakultury z wpisu dotyczącego Seszeli w wykazie zawartym w załączniku do tej decyzji.
- (9) Dla zachowania spójności i jasności prawodawstwa wspólnotowego należy wprowadzić pewne niewielkie zmiany w przypisach w załączniku do decyzji 2004/432/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10.⁽²⁾ Dz.U. L 154 z 30.4.2004, s. 44.

- (10) Aby uniknąć zakłóceń w handlu należy wprowadzić okres przejściowy obejmujący wysyłki niektórych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Czarnogóry i z Szeseli, wysyłane z tych krajów trzecich do Wspólnoty przed datą stosowania niniejszej decyzji.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2004/432/WE.
- (12) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik do decyzji 2004/432/WE zastępuje się tekstem załącznika do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 listopada 2009 r.

Zmian wykazu zawartego w załączniku do decyzji 2004/432/WE, wprowadzanych niniejszą decyzją, nie stosuje się do wysyłek koni i ich produktów pochodzących z Czarnogóry ani do produktów akwakultury pochodzących z Szeseli, o ile importer takich zwierząt i produktów jest w stanie wykazać, że zostały one wysłane z danego kraju trzeciego i były w drodze do Wspólnoty przed datą stosowania niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 października 2009 r.

W imieniu Komisji

Androulla VASSILIOU

Członek Komisji

ZAAŁĄCZNIK

„ZAAŁĄCZNIK

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane w warunkach fermowych	Miód
AD	Andora ⁽¹⁾	X	X		X								
AE	Zjednoczone Emiraty Arabskie						X						
AL	Albania		X				X		X				
AN	Antyle Holenderskie							X ⁽²⁾					
AR	Argentyna	X	X		X	X	X	X	X	X	X	X	X
AU	Australia	X	X		X		X	X			X	X	X
BA	Bośnia i Hercegowina						X						
BD	Bangladesz						X						
BR	Brazylia	X			X	X	X						X
BW	Botswana	X										X	
BY	Białoruś				X ⁽³⁾		X	X	X				
BZ	Belize						X						X
CA	Kanada	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
CH	Szwajcaria	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
CL	Chile	X	X ⁽⁴⁾	X		X	X	X			X		X
CM	Kamerun												X
CN	Chiny					X	X		X	X			X
CO	Kolumbia						X						
CR	Kostaryka						X						
CU	Kuba						X						X
EC	Ekwador						X						
ET	Etiopia												X
FK	Falklandy (Malwiny)	X	X										
FO	Wyspy Owcze						X						

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane w warunkach fermowych	Miód
GL	Grenlandia		X								X	X	
GM	Gambia						X						
GT	Gwatemala						X						X
HK	Hongkong					X ⁽²⁾	X ⁽²⁾						
HN	Honduras						X						
HR	Chorwacja	X	X	X	X ⁽³⁾	X	X	X	X	X	X	X	X
ID	Indonezja						X						
IL	Izrael					X	X	X	X			X	X
IN	Indie						X	X	X				X
IS	Islandia	X	X	X	X		X	X				X ⁽²⁾	
IR	Iran						X						
JM	Jamajka						X						X
JP	Japonia						X						
KG	Kirgistan												X
KR	Korea Południowa						X						
LK	Sri Lanka						X						
MA	Maroko						X						
ME	Czarnogóra	X	X	X		X	X		X				X
MG	Madagaskar						X						
MK	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii ⁽⁵⁾	X	X		X ⁽³⁾			X					
MU	Mauritius					X ⁽²⁾	X						
MX	Meksyk				X		X		X				X
MY	Malezja					X ⁽⁶⁾	X						
MZ	Mozambik						X						
NA	Namibia	X	X								X	X	

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane w warunkach fermowych	Miód
NC	Nowa Kaledonia	X					X				X	X	X
NI	Nikaragua						X						X
NZ	Nowa Zelandia	X	X		X		X	X			X	X	X
PA	Panama						X						
PE	Peru					X	X						
PF	Polinezja Francuska												X
PH	Filipiny						X						
PN	Wyspy Pitcairn												X
PY	Paragwaj	X											
RS	Serbia ⁽⁷⁾	X	X	X	X ⁽³⁾	X	X	X	X		X		X
RU	Federacja Rosyjska	X	X	X	X ⁽³⁾	X		X	X			X ⁽⁸⁾	X
SA	Arabia Saudyjska						X						
SG	Singapur	X ⁽²⁾	X ⁽²⁾	X ⁽²⁾		X ⁽²⁾	X ⁽²⁾	X ⁽²⁾					
SM	San Marino ⁽⁹⁾	X		X									X
SR	Surinam						X						
SV	Salwador												X
SZ	Suazi	X											
TH	Tajlandia					X	X						X
TN	Tunezja					X	X				X		
TR	Turcja					X	X	X					X
TW	Tajwan						X						X
TZ	Tanzania						X						X
UA	Ukraina				X	X	X	X	X				X
UG	Uganda												X
US	Stany Zjednoczone	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
UY	Urugwaj	X	X		X		X	X		X	X	X	X

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane w warunkach fermowych	Miód
VE	Wenezuela						X						
VN	Wietnam						X						
YT	Majotta						X						
ZA	Republika Południowej Afryki										X	X	
ZM	Zambia												X
ZW	Zimbabwe						X					X	

(¹) Wstępny plan w zakresie kontroli pozostałości zatwierdzony przez podgrupę weterynaryjną WE-Andora (zgodnie z decyzją nr 2/1999 Wspólnego Komitetu WE-Andora z dnia 22 grudnia 1999 r. (Dz.U. L 31 z 5.2.2000, s. 84)).

(²) Kraje trzecie wykorzystujące do produkcji żywności jedynie surowce z innych zatwierdzonych krajów trzecich lub z państw członkowskich UE.

(³) Wывóz żywych koni na ubój (wyłącznie zwierząt przeznaczonych do produkcji żywności).

(⁴) Tylko owce.

(⁵) Była Jugosłowiańska Republika Macedonii; kod tymczasowy, który pozostaje bez wpływu na ostateczną nazwę kraju, która jest obecnie omawiana w ONZ.

(⁶) Wyłącznie część położona na Półwyspie Malajskim (zachodnia Malezja).

(⁷) Z wyjątkiem Kosowa w rozumieniu rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 z dnia 10 czerwca 1999 r.

(⁸) Dotyczy wyłącznie reniferów z regionów murmańskiego i jamalsko-nienieckiego.

(⁹) Plan w zakresie kontroli zatwierdzony zgodnie z decyzją nr 1/94 Komitetu Współpracy WE-San Marino z dnia 28 czerwca 1994 r. (Dz.U. L 238 z 13.9.1994, s. 25)."

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumerotorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL